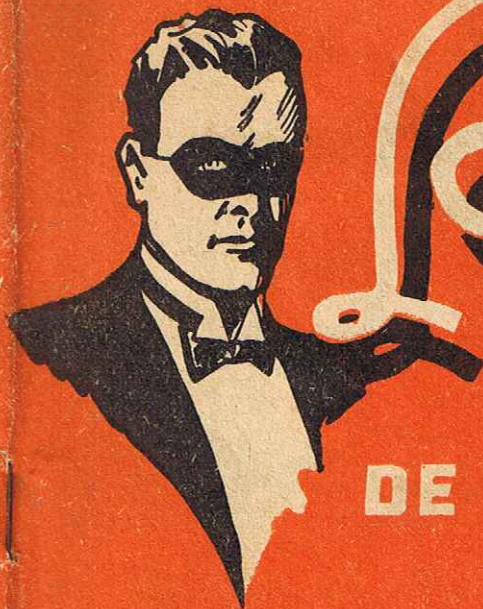

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

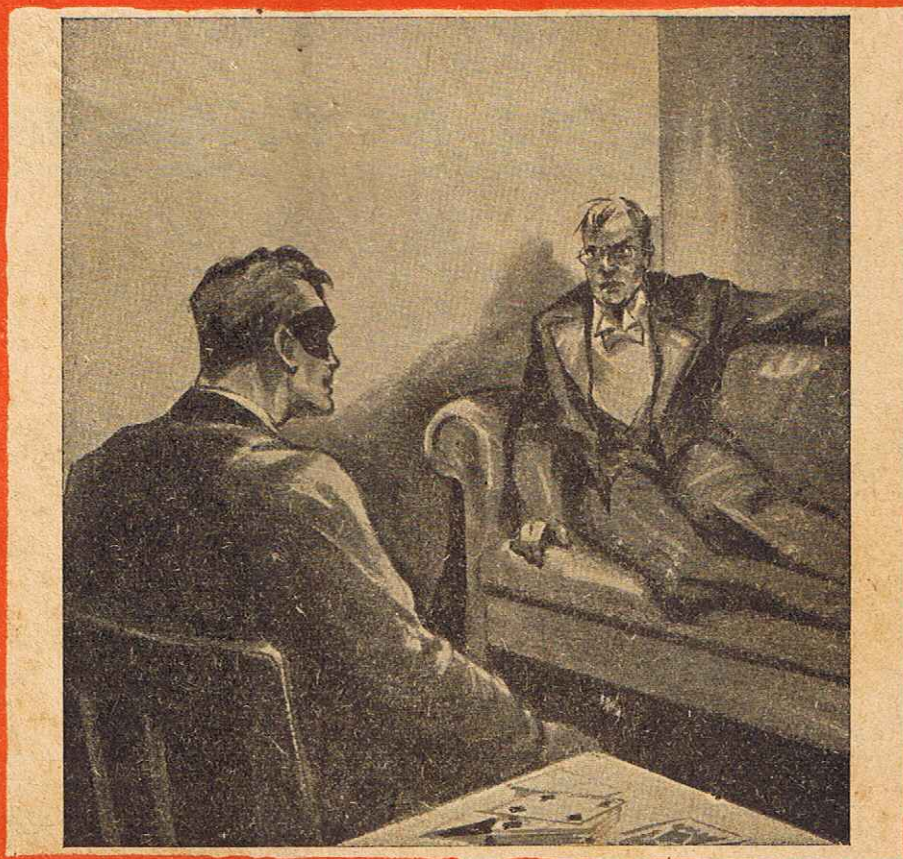
genaamd

Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Diamanten en Liefde

Nr 2152

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Diamanten en Liefde

HOOFDSTUK I

MEN PRAAT OVER RAFFLES

— En ik zeg u, mylord, dat het onmogelijk lang meer kan duren, of men zal zich hebben meester gemaakt van die geheimzinnige man, die reeds sedert zo lange tijd niet alleen Londen onveilig maakt, maar ook andere steden van Engeland, om van het buitenland niet te spreken.

— Met alle eerbied voor uw ervaring en inzicht, mijnheer Baxter, ik blijf nog altijd van mening, dat men John Raffles niet in handen zal krijgen ondanks alle pogingen.

— Maar het is onmogelijk, mylord, dat zelfs een man als die stoutmoedige avonturier zich nog lang buiten de

greep van de justitie weet te houden.

— Ik herhaal dat gij John Raffles niet zult kunnen arresteren!

— Mag ik u er op wijzen, mylord, dat het ons reeds drie malen gelukt is, de hand op hem te leggen!

— En mag ik u er aan herinneren, mijnheer Baxter, dat Raffles al die drie keren hoogstens een paar uren in gevangenschap is geweest? Ik weet wel dat het pijnlijk voor u is, om dit te moeten toegeven, maar de waarheid gaat voor alles.

— En daarom erken ik het dan ook, mylord. Maar wat ons drie malen mislukt is, daarin kunnen wij de vierde maal slagen.

Dit gesprek werd gevoerd in de grote, deftig ingerichte conversatiezaal van de Windsor-club, in de Oxford-Street te Londen gelegen.

En de beide heren, die het tot dusverre gevoerd hadden, waren graaf Baldwin M. P., dat wil zeggen lid van het parlement, en Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van politie, die niets liever gewild zou hebben, dan die beide begeerde hoofdletters achter zijn naam te mogen plaatsen, wanneer zijn werkring hem dat niet tot een onmogelijkheid had gemaakt.

De beide heren waren reeds lang lid van de Windsor-Club, die op tamelijk democratische grondslag was gevestigd, en waartoe ook niet-adellijke lieden konden toetreden. Reeds menigmaal had de geheimzinnige vijand der politie, de blijkbaar onvindbare, ondernemende avonturier John Raffles, het onderwerp van hun gesprek gevormd.

Ook ditmaal, naar aanleiding van een uiterst stoutmoedige inbraak, die enige dagen geleden had plaats gehad in het hartje van de stad, waren zij op dit onderwerp teruggekomen, hetwelk voor de heer Baxter wel ongemeen pijnlijk moest zijn, omdat gedurende de periode, waarin hij hoofdinspecteur was, de «Gentleman-Inbreker» een werkzaamheid ten toon spreidde, die hem tot verwijfeling moest brengen.

Raffles was de nachtmerrie geworden van Phileas Baxter, en het scheelde ten slotte weinig, of de beklagenswaardige politieman schoof alle inbraken, grote zowel als kleine, moeilijke zowel als onbetekenende, op rekening van zijn kwelgeest, waaraan hij verkeerd deed, want van de vijftig inbraken, welke hij de Grote Onbekende toedichtte, had deze er in werkelijkheid wellicht één gepleegd.

De beide heren waren niet alléén in de grote conversatiezaal, toen zij dit gesprek voerden. Het was er integendeel tamelijk druk, want het uur van het diner was reeds lang verstreken, en de meeste leden rookten nu kalm hun sigaren en hadden zich in de lezing van een of ander tijdschrift of dagblad verdiept, terwijl anderen met elkaar converseerden.

De vice-voorzitter van de club, Lord William Aberdeen, zat met zijn secretaris Charles Brand, niet ver van de beide redetwistende heren verwijderd, en hij had nu en dan een korte opmerking gemaakt, wanneer het gesprek, dat tot beider oren doordrong, daartoe aanleiding scheen te geven.

Lord Aberdeen was een slank, maar gespierd man, in de kracht van zijn leven, met scherpe, doordringende ogen, die nu eens staalgrijs, dan weer van een hardblauwe kleur schenen.

Zijn secretaris was zeker een tiental jaren jonger, zijn gelaat vertoonde nog niet het minste rimpeltje en zijn blauwe ogen schitterden van gezondheid en jeugd.

Alle heren, hier aanwezig, waren in rok of dinner jacket gekleed.

Op de laatste opmerking, door Baxter gemaakt, volgden enige ogenblikken van stilzwijgen, en het was alsof de beide heren nieuwe munitie verzamelden om elkander aanstonds met frisheid weer te lijf te gaan.

Maar voor een hunner nog iets had kunnen zeggen, liet de flegmatieke stem van Lord Aberdeen zich horen, die zei:

— Als de beide heren mij een opmerking ten goede willen houden, dan zou ik zeggen, dat zij hun kruut verspillen aan een waandenkbeeld!

— Wat zegt gij daar, mylord! riep Baxter verontwaardigd uit. Gij spreekt van een waandenkbeeld, gij, die men tot de beste amateurdetective van Londen, ja van geheel Engeland mag rekenen? Noemt gij Raffles een waandenkbeeld? Ik verzeker u dat hij een man is van vlees en bloed, en dat hij evengoed bestaat als gij en ik!

— Als dat zo is, hoe komt het dan toch, dat men die man nooit in levende lijve gezien heeft? hernam Lord Aberdeen, terwijl hij een rookwolk uit zijn sigaret naar de zoldering blies, en blijkens de uitdrukking van zijn gelaat, niet al te nieuwsgierig naar het antwoord was.

— Maar men heeft hem gezien, mylord! riep lord Baldwin uit. Verscheidene personen zijn in aanraking geweest met Raffles, daaromtrent valt niet te twifelen! Hij is geen spooksel, geen schim, geen geest, dat verzeker ik u! Het is zoals mijn waarde vriend Baxter zegt, hij is een man van vlees en bloed!

— En daarom zullen wij hem te pakken krijgen! riep Baxter op vaste toon.

— Ik zou wel eens willen weten, hoe gij dat denkt te bewerkstelligen, mijn waarde hoofdinspecteur, liet de stem van Charles Brand zich nu horen, die met aandacht had toegeluisterd.

— Men kan met een man als Raffles geen vooruit opgemaakt veldtochtplan volgen, mijnheer Brand. Hij maakt de fijnste berekeningen te schande, en het is alsof hij ruikt, wat wij op Scotland Yard bespreken! Wij hebben hem al eens verschillende valstrikken gespannen, maar hij is sluer dan een vos, hij loopt er om heen!

— Dan kan ik toch niet goed inzien... begon Brand weer.

— O, er zijn nog wel andere middelen! Zeker, wanneer hij een inbraak pleegt, dan laat hij zelden of laat ik maar zeggen nooit een spoor na! hernam Baxter. Maar zelfs de schranderste misdadiger moet vroeg of laat een fout

begaan en ik verzeker u, dat wij met die fout zullen woekeren! Laat die Raffles ons maar een tipje van de punt van zijn pink geven en wij nemen dadelijk de hele arm, en de man er bij.

Wij vinden nooit een vingerafdruk van hem, hij laat geen eindje sigaret achter, draagt vilten overschoenen en maakt niet meer gerucht dan een muis en waarschijnlijk nog heel wat minder, maar ik herhaal, dat hij op een onbewaakt ogenblik wel eens een vergissing zal begaan en dan slaan wij onmiddellijk toe! Op het ogenblik worden er een tiental detectives opgeleid met het uitsluitend doel om die schavuit van een Raffles te vangen en als wij hem eenmaal hebben, dan zullen wij hem ditmaal niet meer de kans geven te ontsnappen, op mijn woord van Baxter!

— En hoeveel jaren denkt gij hem dan wel op te sluiten? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij een geeuw achter zijn hand verborg.

— Dat valt moeilijk te zeggen, mylord! antwoordde Baxter, terwijl hij achter zijn oor krabde. Het is niet aangenaam te moeten bekennen, maar het zal drommels lastig zijn, om voldoende bewijsmateriaal tegen hem bijeen te brengen. Wij hebben bijna de zekerheid wat een aantal inbraken en berovingen betreft, dat Raffles daaraan schuldig is. Maar de jury, de heren rechters, kunnen niet volstaan met een « bijna », zij willen volledige zekerheid hebben!

Lord Baldwin echter had het hoofd geschud, en zei, terwijl hij een nieuwe sigaret opstak:

— Als gij hem ooit te pakken krijgt, mijn waarde Baxter, dan zult gij hem tien dagen kunnen geven wegens burengerucht of iets dergelijks wegens overtreding van een of andere verkeerswet of zo iets, maar zeker niet wegens inbraak. Ik acht hem daartoe te sluw! Maar gij krijgt hem niet!

— Ik krijg hem wel.

— Neen, gij krijgt hem niet.

— En zo zijn de heren dus weer aan hun punt van uitgang, merkte Lord Aberdeen met een flauw glimlachje op.

Op dit ogenblik stond van de grote leestafel een oud, corpulent heer op, die daar de «Times» had zitten lezen, en kwam met het blad in de hand naar het kleine groepje bij de monumentale schoorsteen toe, terwijl hij reeds op enige afstand begon te spreken.

— Weet gij al, mylord, dat het feest bij de Perzische gezant nu toch door-gaat?

— Neen, mijnheer Plunket, dat wist ik niet, antwoordde Lord Aberdeen, terwijl hij uit zijn half liggende houding overeind kwam en zijn sigaret in een asbakje wierp. Ik meende dat zijn dochter nog ernstig ongesteld was.

— Dat is zij ook geweest, maar zij schijnt nu weer geheel genezen te zijn, antwoordde de heer Plunket.

— Wat scheelde haar? vroeg Brand.

— Het was geen bepaalde ziekte, de geneesheren zaten er een weinig mee verlegen, mijn waarde Brand, gaf Plunket ten antwoord. Ik voor mij geloof dat het lieve kind eenvoudig zwaar verliefd was!

— Wordt men daar ziek van? vroeg de secretaris van Zijne Lordschap gek-scherend.

— In sommige gevallen zeker! luidde het antwoord. Bijvoorbeeld in geval de ouders zich verzetten tegen het huwe-lijk, merkte de heer Plunket meesmui-lend op.

— Is dat hier het geval? vroeg Lord Aberdeen.

— Ik weet het fijne er niet van, my-lord, antwoordde Plunket, maar dit staat vast, dat het naar alle schijn met de liefdesgeschiedenis van Miss Mirza niet bepaald vlot gaat.

— Heet zij zo? riep Brand op ver-schrikte toon uit. Mijn hemel, dat is de naam van een poes.

— Dat is ook zo, mijnheer Brand en in dit geval terecht! De kleine Mirza is inderdaad een poesje en de meeste kat-ten, die Mirza heten, zijn Perzische!

— En op wie heeft het lieve kind het oog laten vallen? hernam Brand, die belang in de zaak scheen te stellen.

— Dat is meer dan ik u kan zeggen; ik geloof op de een of andere secretaris op het gezantschap van haar vader! De oude heer schijnt echter niets van de jonge man te willen weten en een tijdlang moet hij haar zelfs de omgang met de jeugdige Kumar Gaffer hebben verboden. Of hij nu op zijn besluit terug gekomen is, weet ik niet, maar in ieder geval is het meisje weer hersteld van haar ziekte en nu kan het feest voortgang hebben!

— En de Perzische gezant Muhte-chine es Sultaneh is voornemens, bij die gelegenheid zijn kostbare verzameling juwelen te dragen! liet lord Baldwin zich horen.

Baxter had verschrikt opgekeken en riep uit:

— Is zijne Excellentie waarlijk van plan dat te doen? Ik heb het hem toch ontraden!

— Maar waarom dan toch? vroeg lord Baldwin. Waarom zou hij in zijn eigen salons zijn juwelen niet dragen? Gij kunt toch niet in ernst volhouden, dat hieraan enig gevaar is verbonden?

— Het is altijd gevaarlijk, om voor een half millioen juwelen te dragen in een stad als deze, gaf Baxter brommend ten antwoord. Ik kan er het nut niet van inzien. Wij weten allen dat Zijn Excellentie zeer rijk is en dat hij een buitengewoon fraaie verzameling juwe-len bezit, zelfs voor een Pers! Het is niet nodig om dit nog eens nadrukkelijk te demonstreren! Men moet geen sla-pende honden wakker maken!

— Aha, nu weten wij waar de schoen hem wringt! riep lord Baldwin lachend uit, terwijl hij dreigend de vinger op-hief tegen de hoofdinspecteur van poli-tie. Gij zijt bang voor... een zekere John Raffles!

— Ik ben bang voor alle stoutmoedige dieven! riep Baxter uit. Ik heb niet het oog op Raffles in het bijzonder! Bij zulk een feest, waarop honderden gasten ver-schijnen, kan men, ondanks alle voor-zorgsmaatregelen, onmogelijk op alles

en iedereen letten! Ik zal nogmaals Zijne Excellentie dringend in overweging geven, met het oog op de tijdsomstandigheden de juwelen niet te dragen.

— Maar zij zullen prachtig staan op zijn rijke galakleding, mijnheer Baxter! zei Lord Aberdeen. Stel u eens voor, een gewaad van licht blauw fluweel, met een kostelijke gordel van gouddraad, schoenen van wit glacéleder, een fez op het hoofd, voorzien van een grote reigerveer en dan op zijn borst naast zijn juwelen ridderorders, de Orde van de Witte Olifant, die van de Zwarte Adelaar, met zijn talrijke robijnen en smaragden, om er slechts enige te noemen, gehele rijen diamanten van het zuiverste water en op meesterlijke wijze gezet, ganse plakaten, van het fijnste goud, bedekt met robijnen, saphieren, smaragden, amethisten, topazen, maanstenen en andere fraaiheden! Stel u voor hoe dat alles moet fonkelen en schitteren in het licht van de grote kronen! Het zal zijn als een sprookje uit Duizend en een Nacht! En dat zoudt gij aan de edele Perzische gezant willen ontnemen? Kom kom, mijn waarde heer Baxter, zo wreed zult gij toch niet zijn!

— Ik kan niets anders doen dan Lord Aberdeen groot gelijk geven! hernam lord Baldwin. De Perzische gezant stelt men zich nu eenmaal voor als een soort wandelende juwelierswinkel! En overigens kan ik werkelijk niet inzien, wat er voor gevaar in zou kunnen schuilen, de juwelen in zijn eigen huis huis te dragen! Hoor eens, mijn waarde heer Baxter, ik heb veel eerbied voor de bekwaamheid en de stoutmoedigheid van een John Raffles, maar ik acht het volkomen uitgesloten, dat zelfs hij in staat zou zijn om die juwelen te stelen!

— Als hij er lust in heeft, dan doet hij het! riep Baxter uit.

— En ik zeg u, dat het hem onmogelijk is! hernam lord Baldwin met stemverheffing.

— En ik herhaal, dat het juist iets voor hem is en dat hij het kan doen!

— Kom, kom, gij overdrijft! Zo iets is volkomen onuitvoerbaar! Denk toch eens aan alle hinderpalen, die zich de dief in de weg stellen, die het er op gezet zou hebben, zich van de juwelen meester te maken!

— Raffles kent geen hinderpalen! riep Baxter uit.

— Er zijn wel drie honderd gasten!

— Des te gemakkelijker zal het hem vallen zijn slag te slaan!

— Hij zal op zijn minst vijf geheime detectives vinden!

— Daar lacht hij wat om!

— Hij kan de diamanten toch onmogelijk van de borst van de gezant afrukken!

— Dan zal hij wel een ander middel weten te vinden!

— Maar hij komt niet eens het huis in, als hij niet uitgenodigd is!

— Dan zal hij zich laten uitnodigen! riep Baxter triomfantelijk uit, overtuigd dat hij een kaart had uitgespeeld, die niet was te overtroeven.

Inderdaad had lord Baldwin zich achterover in zijn stoel laten vallen en staarde Baxter onthutst aan.

Toen zei hij:

— Dat acht jij dus mogelijk?

— Ik acht het niet alleen mogelijk, ik beschouw het zelfs als heel waarschijnlijk. Het zou volstrekt niet de eerste keer zijn, dat Raffles zich ergens wist in te dringen zonder dat men ook maar het minste besef van zijn aanwezigheid had! Misschien herinnert gij u nog wel het geval van de Sultan van een der Engels-Indische provincies, ongeveer een jaar geleden. Onze bruine vriend, nogal ijdel uitgevallen, had zich getooid met de fraaiste kroonjuwelen, hij verscheen als gast ten huize van een onzer rijkste en meest bekende leden der Society en hij was er nog geen half uur geweest, of die vermaledijde Raffles had kans gezien hem van een diamant te ontlasten, zo groot als een waarde van bijna twaalf duizend pond sterling! Ja, ja, ik beschouw Raffles niet bepaald als tot mijn vrienden te behoren, maar ik wil hem recht doen

weervaren, hij heeft een voortreffelijke smaak en weet zijn slachtoffers goed uit te kiezen. Welnu, bij die gelegenheid waren alle gasten zorgvuldig geselecteerd; gij zult wel begrijpen, dat men geen invitatiekaart naar John Raffles had gestuurd en toch was hij er! Herinnert gij u soms wat hij gedaan had?

— Tot mijn leedwezen neen, mijn waarde heer Baxter! Een jaar geleden vertoefde ik in Australië, onder de Bosnegers en ik verzeker u, dat ik wel aan iets anders te denken had, dan aan het lezen van dagbladen!

— Nu dan, hij had een van de invities door een truc eenvoudig belet aan de uitnodiging gevolg te geven, hij had zijn uiterlijk aangenomen en hij was in zijn plaats gegaan!

— Dat is een zeer brutaal stukje, moest lord Baldwin toegeven, maar een schrandere misdadiger herhaalt zulke waagstukken niet met zulk een betrekkelijk korte tussenpoos! Voor hem geldt in de eerte plaats «non bis in idem!»

Maar Baxter haalde de schouders op en zei:

— Als hij dit niet doet, dan zal hij wel iets anders verzinnen, dat even goed is! Hij zal een van de bedienden zijn of de butler of de huisarts, die plotseling eens een kijkje komt nemen, en gij moogt er om lachen als gij wilt, maar ik voor mij zou er mij volstrekt niet over verbazen, als hij zich voordeed als de vrouw des huizes. Ziet gij wel, gij lacht er om! Daardoor toont gij slechts, dat gij Raffles nog niet kent, al zegt gij honderd maal, dat ik hem niet in mijn macht zal weten te krijgen! Hij weet iedere denkbare gedaante aan te nemen, en hij vertoont zich nu eens als een kapitein van een havenstoombootje, dan weer als kellner, vandaag als chauffeur van een taxi, morgen als matroos bij de grote vaart!

Er is geen beroep of hij weet er althans genoeg van om geen flaters te begaan, hij kan zelf een band herstellen van zijn rijwiel, zo goed als een nieuwe bougie in een cilinderkop zetten. Hij is diamantslijper, hij kan paarden africhten, hij is een uitmuntend trapezewerker; twee jaar geleden, daarvan heb ik zekerheid, is hij eens een paar dagen achtereen opgetreden als circus-artist, waarbij hij de ongelooflijkste toeren aan het vliegende rek vertoonde, hij kan een paard beslaan, een vliegmachine besturen, op vijftig pas afstand een aas uit een kaart schieten, een slot openbreken, zonder dat men er een krasje op ziet, hij kan een boek binden, hij kan voortreffelijk tekenen, hij gaat even vaardig om met een roeiriem als met het tennisraket, hij is niet te slaan aan het wicket, maar ook als fielder zoekt gij vruchteloos zijns gelijke, hij speelt uitstekend piano en nog beter op de viool, kortom ik zou werkelijk niet kunnen zeggen wat Raffles niet weet of kan! En nu mijne heren moet ik u tot mijn leedwezen verlaten, mijn plicht roept mij naar Scotland Yard! Ik heb een belangrijke conferentie met James Sullivan, een van mijn beste detectives!

Baxter was opgestaan en nam met een buiging afscheid.

Een ogenblik later vertrokken ook de andere heren, zodat Lord William Aberdeen en zijn secretaris alleen bleven.

Toen boog de eerste zich tot de jonge man over en fluisterde, terwijl een eigenaardige glimlach om zijn lippen speelde:

— Ik kan niet zeggen, dat ik reden heb, om die brave Baxter tot mijn vrienden te rekenen, daartoe vervolgt hij mij met wat al te grote ijver! Maar wat hij van avond voor goeds van mij verteld heeft, dat zal ik toch niet spoedig vergeten!

HOOFDSTUK II

DE JUWELEN VAN DE PERZISCHE GEZANT

Een half uur later zaten Lord Aberdeen, alias John Raffles, alias Lord Lister en zijn trouwe vriend Charles Brand, zijn metgezel in talloze gevaarvolle avonturen, in de grote, blauw gelakte limousine, die hen, bestuurd door de vaste hand van de chauffeur, James Henderson, in snelle vaart terugvoerde naar het grote huis in de Cromwell-Street, hetwelk de Grote Onbekende sedert enige jaren bewoonde onder de naam Lord William Aberdeen.

Nadat de vrienden enige tijd zwijgend naast elkaar hadden gezeten, begon Raffles:

— Die goede Baxter is onverbeterlijk. Met hoeveel vuur verdedigde hij de stelling, dat hij mij nog wel eens te pakken zou krijgen. O, aan zijn ijver ligt het zeker niet, want ik geloof dat hij dag en nacht bezig is met het verzinnen van plannen, om die afschuwelijke boosdoener, de plaag van Londen, die berover van rijken, machteloos te maken! Wat een gelukzalig oogenblik zou het in zijn leven zijn, wat zou het niet vele jaren van bittere teleurstelling goed maken, wanneer hij de Grote Onbekende eens eindelijk algemeen bekend kon maken.

— Ik hoop, Edward, dat die dag nog zeer ver verwijderd is, wat zeg ik, dat hij nooit moge aanbreken! riep Brand uit.

— Ook ik hoop, dat die dag nog lang

moge uitblijven! Ik heb nog veel te doen! Ik heb mijn taak nog niet vol-eindigd, kwam Raffles.

Weer werd er enige tijd niet gesproken.

Maar Brand zag aan de gelaatsuitdrukking van Raffles, dat hij ergens over nadacht.

En wat het onderwerp der gedachten van de Grote Onbekende was, zou spoedig genoeg blijken.

Eensklaps hief Raffles weer het hoofd op en vroeg schijnbaar zonder bedoeling:

— Wanneer is dat feest van de Perzische gezant met zijn onuitsprekelijke naam?

— Op de zestiende van deze maand.

— Dank je. We hebben dus nog tien dagen de tijd.

— De tijd? Waartoe? vroeg Brand.

— Wat een vraag. Waar was je dan met je gedachten, terwijl die goede dikzak het met lord Baldwin had over de kostelijke sieraden van Muhtechine es Sultaneh?

Brand liet een kreet van ontsteltenis en ongeloof horen en riep toen uit:

— Ik had het moeten voorzien! Welzeker, het kon niet uitblijven. Dat is nu juist iets voor Raffles! Het lijkt onmogelijk en daarom juist moet het ondernomen worden.

— Wind je niet zo op, Charles! maan-

de Raffles hem glimlachend. Je zegt zelf, dat het onmogelijk lijkt, het is het dus niet! Welnu, in dat kleine verschil juist ligt het welslagen! Je denkt toch niet met een maniak te doen te hebben, met een krankzinnige? Slechts die trachten zaken tot een oplossing te brengen, of objecten te bereiken, die inderdaad onmogelijk zijn. Waar zij het echter slechts lijken, daar is de weg nog niet geheel versperd.

Brand vergenoegde er zich mede, de schoulers op te halen. Het was nog niet gezegd, maar hij begreep zeer goed, wat Raffles wilde en wat er in hem omging! Maar lang kon hij niet in dit stilzwijgen volharden, het werd hem te machtig!

En zo begon hij weer:

— Luister eens, Edward, wanneer ik zelf maar de geringste kans zag om hierin te slagen, zou ik je niet willen terughouden van wat jij nu eenmaal als noodzakelijk schijnt te beschouwen. Maar dit is onzinnig, het is onuitvoerbaar, het is het noodlot tarten! Letterlijk alles spant tegen je samen, om je doel te verijdelen!

— Som je redenen eens op, verzocht Raffles.

— Mijn redenen? Ik heb ze te kust en te keur!

— O, ik wil niet onbescheiden zijn, drie zijn er al voldoende. Als die steekhoudend zijn, wel, dan geef ik mij gewonnen en dan zie ik misschien wel van mijn plan af! Drie steekhoudende redenen, Charles. Het is bijna te geef! Denk eens goed na, met drie redenen kun je mij gemakkelijk in de grond boren.

— Je drijft er de spot mee, en toch hoop ik je gauw genoeg te hebben overtuigd, dat je in je verderf loopt, als je bij dit waanzinnige plan blijft volharden.

— De drie redenen, als ik je verzoeken mag!

— Welnu dan, jijzelf hebt me vaak onderhouden, en dat niet ten onrechte, over het grote voordeel, dat het element der verrassing bij iedere onderneming

van enige omvang kan opleveren. Dat element is echter hier niet aanwezig, de Perzische gezant is dubbel en dwars gewaarschuwd en je zult hem zeker niet kunnen verrassen.

— De tweede reden?

— Er zijn vijf detectives in huis, onder de gasten verspreid, die de gezant natuurlijk de gehele avond in het oog zullen houden.

— De derde?

— Je bent niet uitgenodigd.

— Zijn we er?

— Wij zijn er en ik geloof dat mijn redenen afdoende zijn!

— Dat valt nog te bezien, hernam Raffles kalm. Ik wil je tegenwerpingen niet een voor een ontzenuwen, ofschoon mij dat gemakkelijk genoeg zou vallen. Ik wil je er alleen opmerkzaam op maken, dat er meer methodes zijn, waarmee ik mij meester kan maken van een deel der juwelen en dat ik daarvoor, als ik zou willen, volstrekt niet de avond van de partij zou behoeven af te wachten!

— Waarom niet?

— Omdat, naar ik mij wel herinner, de juwelen op dit ogenblik niet in het huis van Muhtechine zijn.

— Niet? Waar zouden zij zich dan bevinden?

— Bij de juwelier, die de opdracht heeft alle stenen goed na te zien en schoon te maken.

Brand bromde iets onverstaanbaars voor zich heen en wist blijkbaar niet al te goed, wat hij hierop moest antwoorden.

Raffles keek hem glimlachend aan en zei:

— Je ziet dus wel, mijn waarde, dat er in plaats van één mogelijkheid twee zich voordoen, de juwelierswinkel, de feestzaal! Ik wil echter de moeilijkheden van het geval niet onderschatten, ik weet zeer goed, dat het ditmaal geen kinderspel zal zijn en heel wat moeilijker dan in het geval van de Indische Sultan, waarvan Baxter wist te verhalen! We hebben echter tien dagen voor ons en mij dunkt, dat dit ruimschoots

voldoende is, om toebereidselen te maken!

— Je schijnt al enigszins op de hoogte te zijn van de omstandigheden dier fraaie stenen?

— Ik weet er althans heel wat van, antwoordde Raffles. Het zal je niet onbekend zijn, dat ik een bijzonder grote voorliefde heb voor kostbare stenen, niet alleen omdat die gemakkelijk zijn te vervoeren, maar ook omdat zij ten alle tijde hun grote waarde behouden, en in ieder land ter wereld te gelde zijn te maken en dat men ze lange tijd kan bewaren in een betrekkelijk zeer kleine schuilplaats. Verder weet ik, dat de kostbare sieraden van de gezant zich thans bevinden bij de juwelier Bingham in de King Albert-Street. Zij zijn daar, meen ik, gisteren heen gebracht en het reinigen van zulk een grote collectie stenen is natuurlijk niet het werk van één dag. Ik denk wel dat Bingham de juwelen onder zijn berusting zal houden, tot de dag van het feest is aangebroken.

— En ik kan je zeggen, Edward, dat de safe van Bingham een van de sterkste en best beveiligde van geheel Londen is, hernam Brand. Ik heb het grootste ontzag voor je verbazende kennis op dat gebied, maar het lijkt me volkomen ondoenlijk in die kluis binnen te dringen!

— Dat zal een onderzoek wel uitwijzen, Charles, hernam Raffles bedaard. Iedere kluis heeft een zwak punt, het is slechts de kunst dat punt te vinden!

— Maar hoe zou je een kluis willen onderzoeken, waar dag en nacht een paar goed gewapende cipiers voor heen en weer lopen?

— Cipiers zijn maar mensen, dat wil zeggen onderhevig aan zwakheden, zoals wij allen ze hebben. Het zijn sterfelijke wezens, en dus niet volmaakt! Ook zij moeten zwakke punten vertonen, het is mijn zaak, die zo spoedig mogelijk te ontdekken.

— Daarvoor zou je hen moeten bestuderen, Edward, en je zult er de gelegenheid niet toe krijgen! hield Brand vol.

— Het is natuurlijk beter om henzelven te bestuderen, maar als dat niet gaat zijn daar nog hun vrienden en bloedverwanten! En het is een psychologische waarheid, dat anderen ons meestal beter kennen, dan wij onszelven! Maar ik heb het al gemerkt, je bent alweer in de contramine, Charles! Je schijnt niet veel lust te hebben in de juwelen van Muhtechine. Maar ik heb het er nu eenmaal op gezet, een handvol van die prachtige stenen in mijn bezit te krijgen, waarom niet allen, want van de opbrengst zou ik heel wat beklagenswaardige lieden gelukkig kunnen maken.

Brand haalde de schouders op en antwoordde niets. Hij wist dat zijn tegenwerpingen niets zouden uitwerken.

De beide vrienden spraken weinig meer voordat de auto stilhield voor het fraaie huis in de Cromwell-Street.

En niet zodra hadden de beide mannen de grote bibliotheek betreden, waar zij zich vaak plachten op te houden, wanneer zij zich tamelijk vroeg in de avond thuis bevonden, of Raffles veranderde het onderwerp van het gesprek, en die gehele avond werd er geen enkel woord meer besteed aan de juwelen van de Perzische gezant.

Maar Brand liet zich daardoor niet in slaap sussen!

Hij kende Raffles, en hij kende zijn methodes, zijn vriend liet althans zijn plan «rijp worden», zoals hij het placht uit te drukken, en het beste middel om hiertoe te geraken was, er gedurende enige tijd niet meer aan te denken.

En zo spraken de beide vrienden over de aanstaande Derby, over de cabinetswisseling in Frankrijk, over de Koreaanse-quaestie, over de voordelen van beschermde rechten, over de mogelijkheden van de wereldvrede, maar zij gewaagden geen enkele keer van de kostbaarheden van Muhtechine es Sultaneh.

Maar niettemin wist Brand zeker, dat Raffles hem niet later dan de volgende dag een volkomen uitgewerkt plan zou voorleggen, om in het bezit van de kostbare juwelen te komen.

HOOFDSTUK III

DE SOIREE

Twaalf dagen waren verlopen.

Men sprak over de soirée van de Perzische gezant, welke die zelfde avond zou plaats vinden, en die werkelijk schitterend beloofde te worden.

Er waren ruim drie honderd gasten uitgenodigd, waaronder de meest vooraanstaande mannen op politiek, maatschappelijk en artistiek gebied, en het was bijna zeker, dat ook de Minister van Buitenlandse Zaken enige ogenblikken zijn opwachting zou komen maken, ofschoon de soirée geen officieel karakter droeg.

Het was de gewone jaarlijkse, grote partij, welke door bijna alle zaakgelastigden in de Engelse hoofdstad worden gegeven.

De Perzische gezant sloot ditmaal de rij, en mede door de ziekte van zijn enige dochter Mirza was het dus zeer laat in het seizoen geworden, zodat vele schatrijke Londenars reeds naar buiten waren vertrokken, of een aanvang hadden gemaakt met hun plezierreis naar Zwitserland, Italië, of Griekenland.

De echtgenote van de gezant, een geboren Engelse, een vrouw van artistieke gaven, had een soort programma opgesteld voor die avond.

Natuurlijk zou er gedanst worden, en voor het overige zou een beroemde bariton enige liederen ten beste geven, er

zouden een paar tableaux vivants vertoond worden door jongelieden uit adellijke kringen, en ten slotte zou er een souper plaats hebben, waarbij op twee honderd couverts gerekend was.

De Perzische gezant, van zichzelf en door zijn huwelijk reeds zeer rijk, had zich door zijn regering te Teheran een der schoonste huizen in het West End van Londen toebedeeld gezien, bij uitstek geschikt om er dergelijke feesten in te richten.

Het bezat een zeer grote banketzaal, die zeker wel vijf honderd mensen kon bevatten en waar dus ruimte in overvloed zou zijn, om te dansen.

Daarnevens lag de zaal, niet minder groot, waar een groot aantal tafels gedeekt zou worden, ten behoeve van de gasten, die aan het souper zouden deelnemen.

Het huis was aan alle zijden omgeven door een tuin, aan de achterzijde door een muur omsloten, en aan de kant van de straat begrensd door een laag hek.

Een ganse stoet van bedienden, waaronder vijf Perzische, was nodig om dit huis, een waar paleisje, in behoorlijke staat te kunnen houden.

Voor die avond echter had men een twintigtal extra bedienden moeten huren, en James Sullivan de befaamde

detective, had in hoogst eigen persoon zijn bemiddeling verleend bij de keuze dezer bedienden, zodat men volkomen gerust kon zijn wat betrof hun betrouwbaarheid.

Want nog altijd vreesde men op Scotland Yard, dat de Perzische gezant zich nog wel eens kon beklagen, in het openbaar met zulk een vracht diamanten te hebben gepronkt.

Zonder dat hij er iets van wist, had Baxter dan ook reeds van acht uur in de avond af een tiental zijner beste rechercheurs uitgezonden, om het huis tersluiks te bewaken.

En daarbinnen bevonden zich bovendien de vijf detectives, die in opdracht hadden, de gezant, zonder dat het al te veel opviel, geen ogenblik uit het oog te verliezen.

Wat de juwelen betreft, die bevonden zich nog altijd veilig en wel in de safe van de juwelier Bingham.

Iedere dag op geregelde tijden telefoneerde Baxter, of zij er nog wel waren, zozeer was hij beheerst door het idée fixe, dat men zou trachten, de juwelen tijdens de soirée, of misschien wel lang daar voor te stelen.

Bingham zelf werd ten slotte aangestoken door deze vrees, en hij nam alle denkbare voorzorgsmaatregelen, opdat de stenen althans uit zijn zaak onmogelijk zouden kunnen worden gestolen.

Hij ging zelf zover, ze eigenhandig, alleen in zijn kantoor gezeten, met een geladen revolver onder zijn bereik, te reinigen en met alcohol op te wrijven, terwijl de kleine herstellingen werden verricht door een werkman, die reeds vijftig jaren in zijn dienst was, en dan nog onder zijn toezicht.

Wat de bewakers van de kluis betreft, men had ze vervangen door twee detectives en deze werden tweemaal per dag afgelost door collegas.

Het kon dus volkomen ondenkbaar worden geacht, dat zelfs een man als John Raffles de stoutmoedigheid zou hebben gehad, een poging te ondernemen ten einde zich van de juwelen meester te maken.

Alle bezoekers van de juwelierswinkel werden in het geheim bespied door een achter een gordijn verborgen, gewapend politiebeampte, die hen zeer nauwkeurig in het oog hield, en die gereed stond bij de minste verdachte beweging, toe te schieten.

Zelfs had een Amerikaan, die de vraag gesteld had, de sieraden van de Perzische gezant eens te mogen bezichtigen, een paar zeer onaangename ogenblikken doorgemaakt, want men had hem zonder pardon naar het bureau van politie gebracht, hetwelk hij pas een paar uren later mocht verlaten, nadat zijn identiteit onaanvechtbaar was vastgesteld.

Om zes uur in de avond waren de juwelen in een stevig stalen kistje door Bingham in persoon, die eveneens onder de gasten zou behoren, naar het huis van de gezant overgebracht, en zo groot was zijn ongerustheid, dat hij zelfs zijn eigen auto niet had willen gebruiken, maar gebruik had gemaakt van een bus, welk voertuig hem vlak voor het prachtige herenhuis afzette.

Hij stond er op, dat de gezant zelf de juwelen in ontvangst nam, zag toe, hoe deze ze in zijn brandkast, tijdelijk sloot, en haalde toen pas verlicht adem.

Hij droeg tenminste de verantwoordelijkheid niet meer, en dat was hem een grote geruststelling.

Tegen half negen begonnen de eerste gasten te komen, en om negen uur reed een onafgebroken stroom van auto's tot voor de overkapte ingang van het gezantschapsgebouw.

In de ruime vestibule, met marmer bevoerd, en waar enige prachtige bronzen beelden waren geplaatst, werden de gasten door ijverige bedienden, die hun jassen, mantels en hoeden in ontvangst namen, teneinde deze kledingstukken naar de vestiaire te brengen, ontvangen.

Vervolgens bestegen zij de monumentale trap en werden op het ruime portaal daarboven begroet door de vrouw des huizes, een rijzige dame in het midden van de veertig, bijgestaan door haar dochter.

Mirza was een allerliefst meisje, met een olijfkleurige teint, en de schoonste, zwarte ogen, welke men zich maar kan voorstellen.

Zij had een groot gedeelte van haar jong leven in Engeland doorgebracht en daar ook haar opvoeding genoten.

De beide dames hadden post gevat bij de ingang van de grote balzaal en een weinig verder stond de zwaarlijvige buttler, gewapend met zijn vergulden staf, die met luider stemme de naam der binnentredende gasten afriep.

Het was omstreeks half tien, toen hij de naam van Lord William Aberdeen noemde.

Want Raffles had zich, geholpen door zijn vele connecties, een uitnodiging weten te doen zenden, en zo trad hij nu de grote feestzaal binnen, met al het gemak van de man van de wereld, die gewend is zich in de deftigste gezelschappen te bewegen.

Hij trof al spoedig enige kennissen aan, en ook lord Baldwin, die tot de genodigden behoorde.

De beide heren spraken enige ogenblikken op zachte toon met elkaar tot dat Raffles zijn blik vestigde op een kleine man, met kobaltblauwe ogen, hangwangen, gitzwarte wenkbrouwen, en glanzend zwart haar, waarvan echter op het gehele middelste gedeelte van de schedel niets meer te bespeuren viel.

Hij was corpulent en liep een weinig gebogen, alsof hij iets op de grond zocht.

Daarbij speelde hij zenuwachtig met een kolossale lorgnet, waarvan de glazen in een breed schildpadden montuur waren gevat.

— Wie is dat heertje? vroeg hij fluisterend.

— Die kleine man met zijn kaal hoofd? Wel, dat is Bingham, de juwelier uit de King-Albert-Street, antwoordde lord Baldwin. Kent gij hem niet?

— Neen, ik heb niet het genoegen! Dat is dus de man, die de kostbare kleinodiën van de gezant in bewaring heeft gehad?

— Juist! En ik geloof, dat hij de hemel dankt, dat hij ze heelhuids heeft overgebracht!

— Ja, dat vertrouwde hij aan niemand anders toe! Baxter had hem door zijn voortdurende waarschuwingen zó zenuwachtig gemaakt, dat hij niemand, en bijna zichzelf niet meer vertrouwde! A propos, hebt gij Muhtechine zelf reeds bewonderd?

— Neen, ik kom zoeven binnen!

— Kijk dan goed toe, want daar komt hij aan.

Inderdaad naderde met langzame schreden, aan de zijde van de Minister van Buitenlandse Zaken, met wie hij een levendig gesprek scheen te voeren, de Perzische gezant.

Hij was een rijzig, breedgeschouderd man, met trotse, regelmatige gelaats-trekken en het kon niet anders gezegd worden, of het witte statiegewaad dat hij droeg, kleepte hem uitstekend.

Maar vooral werd de aandacht getrokken naar zijn borst, die letterlijk fonkelde van diamanten.

In het midden, opgehangen aan twee brillanten haken, hing de beroemde plak, een vierkante gouden plaat met afgeronde hoeken, fijn geciseleerd, en letterlijk bezaaid met diamanten van het zuiverste water, waarvan de middelste bijna zo groot was als een duivenei, en onberispelijk geslepen.

De glans die dit sieraad uitstraalde, was bijna oogverblindend.

Naast deze plaat waren rijen turkoozen, smaragden, topazen en andere edelstenen opgehangen, aan kleine gouden kettinkjes, die de onrust gaande machten van Phileas Baxter, die zich mede onder de gasten bevond, want hij was van oordeel dat het niet moeilijk zou vallen, een of meer dezer kettinkjes tersluiks door te knippen.

Hij vertrouwde echter op zijn vijf detectives, die overal met de gezant mede liepen, alsof zij wachters waren van een of andere planeet, en die onmiddellijk van alle gasten te onderscheiden waren, al meenden zij het zeiven van niet.

Zelfs de dames, die bekend waren als de bezitsters van een prachtige collectie diamanten, keken met jaloezische nijd en grote bewondering naar de fonkelende stenen en zij hadden vrij spoedig de waarde van al die sieraden getaxeerd: de gezant droeg daar zeker, alles bijeen gerekend, voor een waarde van 150.000 pond sterling op zijn borst!

Raffles keek een ogenblik naar de gezant, en zei toen hoofdschuddend tot lord Baldwin:

— Ik geloof dat onze goede vriend Baxter toch wel gelijk had, het is onvoorzichtig, wat de gezant doet!

— Maar hij wordt door vijf politieambten bewaakt, mylord!

— Maar gaan die dan door het gehele huis met hem mede?

— Overall! Zij hebben in opdracht hem niet verder dan vijf meter van zich te laten verwijderen! Men heeft hun foto's verstrekt van de gezant, met deze zelfde juwelen behangen, die zij dag en nacht bestudeerd hebben, en zij zouden het aanstonds merken al ontbrak er ook maar de kleinste diamant aan de verzameling!

— En veronderstel eens dat de gezant de zaal verlaat!

— Hij zal haar niet verlaten, maar als hij het deed, dan zouden zijn trawanten hem volgen, meer dan ooit!

Intussen was het dansen reeds begonnen, en Muhtechine keek met een beschermend glimlachje toe, nog altijd aan de zijde van de Minister van Buitenlandse Zaken. De vijf detectives hadden op enige afstand post gevat en hielden hun blikken niet van hem af.

Zo verstreek de avond, en terwijl de levende beelden vertoond werden, waarbij het licht in de zaal getemperd werd, namen de detectives de gezant als het ware in hun midden. Baxter echter, haalde pas verlicht adem, toen overall het elektrische licht weer straalde, en de gezant nog in het volle bezit van zijn diamanten bleek te zijn.

Het ogenblik brak aan, waarop het souper zou beginnen.

De gezant had galant zijn arm geboden aan de echtgenote van de minister

en geleidde haar naar haar plaats aan de grootste tafel, die in het midden van de eetzaal stond, en waar plaats was voor een zestigtal ere-gasten.

Aan de tafel namen de voornaamste onder de gasten plaats, terwijl de anderen zich een plaatsje uitzochten aan de overige, kleinere tafels, waar naamkaartjes, naast het menu hun plaatsen aanwezen.

De bedienden liepen ijverig heen en weer, en na de eerste stilte, waarmede bijna iedere maaltijd aanvangt, waren de gesprekken spoedig in volle gang.

Raffles, die een plaats had gekregen, vanwaar hij de gezant goed kon zien, liet zijn ogen over de verschillende tafels gaan, en had reeds een paar malen de blik verrast, die Mirza nu en dan snel wisselde met een jonge man van ongeveer vijf en twintig jaren, die aan een der zijtafels was gezeten, en die Raffles herkende als Kumar Gaffer, de jeugdige legatiesecretaris, die thans in zoverre weer in genade scheen te zijn aangenomen, dat hij voor deze soirée was uitgenodigd.

— Het jonge meisje schijnt hem dus niet op te geven, mompelde Raffles voor zich heen. Dat pleit voor haar, en voor de jonge man ook! Ik ben benieuwd of de oude heer bij zijn weigerachtige houding zal blijven volharden, en het lieve kind zal verbieden aan een huwelijk met die knappe, jonge man te denken.

Raffles had als tafeldame een oude markiezin, die prijkte met een zeer fraai en kostbaar diamanten halssnoer, dat reeds aanstonds de aandacht opwekte van de Gentleman-Avonturier.

Hij schatte de waarde op minstens 8000 pond sterling, en hij begreep niet, waarom zulk een tanige oude vrouw zich niet liever vergenoegde met een eenvoudig snoer van bloedkoralen of van paarden.

Hij prentte zich de naam van de oude dame goed in het geheugen, het kon hem voor later nog wel eens dienen.

Markiezin Railey had het al spoedig over de kostelijke juwelen, waarmee de Perzische gezant zich had uitgedost,

en niet zonder jalouzie maakte zij de opmerking :

— Het moest eigenlijk aan een man verboden zijn, juwelen te dragen. Vindt gij dat ook niet, mylord ?

— Het hangt voor een groot gedeelte van de man af, mylady, antwoordde Raffles. Vergeet niet dat hij een Pers is en dat hij het gewaad van zijn land draagt. Op een zwarte rok, en op een wit overhemd zouden deze juwelen waarschijnlijk een heel andere en een heel lelijke vertoning maken.

De markiezin keek nog enige ogenblikken naar de gezant en vroeg toen, naar zij meende fluisterend, maar toch zo dat men haar vijf plaatsen verder duidelijk kon horen :

— Wat denkt gij, zouden zij wel echt zijn ?

Raffles trok zijn wenkbrauwen zo hoog mogelijk op, en herhaalde, luider dan volstrekt nodig was :

— Gij vraagt of de stenen van de gezant echt zijn, mylady ? Wel, dat zou ik wel denken. Maar als gij er niet zeker van zijt, dan zoudt gij het hem misschien eens kunnen gaan vragen.

Hier en daar werd gelachen, maar de markiezin zei kalm :

— Als gij soms gelooft dat ik het niet zou durven, dan vergist gij u ! Het wordt wel meer gedaan door lieden van wie men heel goed weet, dat zij in het bezit zijn van echte diamanten, maar ik vind het ontactvol en smakeloos.

De opmerking van de markiezin was reeds van mond tot mond gegaan, en deed nu blijkbaar de ronde onder de gasten aan de hoofdtafel.

En ook de gezant moest ze hebben vernomen, want hij glimlachte een weinig medelijdend, en eensklaps klonk zijn stem boven het gedempte stemmengerucht uit :

— Wanneer mevrouw de markiezin de Railey in de mening verkeert, dat mijn juwelen, die ik op het ogenblik draag, niet echt zijn, dan kan zij niets beters doen, dan er zich van te komen overtuigen.

De markiezin bloosde flauwtjes, maar zij was volstrekt niet uit het veld geslagen, en zei half lachend terug :

— Men heeft geklapt, excellentie ! Maar ik ben er volstrekt niet boos om. Ik zou het in dit bizondere geval ook niet zo kwalijk nemen, wanneer gij uw echte stenen in de brandkast had gelaten en daarvoor in de plaats nage maakte had aangedaan. Maar het zou mij weinig verder brengen, als ik ze van dichtbij kwam bezien, want ik ben, helaas, niet in staat, valse van echte diamanten te onderscheiden.

— Luister eens, mylady, zo komt gij niet van mij af ! hernam de gezant terwijl hij lachend met de vinger dreigde. Gij hebt mij nu eenmaal geblameerd voor mijn gasten, want ik zelf acht niets zo tactloos als het dragen van nage maakte stenen, en ik ben te trots op mijn verzameling, dan dat ik het zou kunnen gedogen, dat uw woorden ook maar de minste verdenking betreffende haar echtheid bij mijn gasten zouden doen opkomen. Mijn waarde Bingham, geef u de moeite, eens even te constateren, dat mijn juwelen echt zijn.

De juwelier, die aan een andere tafel zat, veegde snel de dikke lippen af met zijn servet, at zo vlug mogelijk zijn mond leeg, en zei toen :

— Maar iedereen, uwe excellentie, iedereen weet immers, dat uw kostbare diamanten echt zijn. Wie zou daaraan kunnen twifelen ?

— Neen, neen, gij moet nu eens niet zo gemakzuchtig zijn, drong de gezant glimlachend aan. Het is mij niet voldoende of gij dat van uw plaats beweert. Mijn gasten zullen u, de bekende juwelier, natuurlijk dadelijk geloven. Wees dus zo goed, bekijk deze stenen eens, en stel dan markiezin de Railey gerust.

De juwelier legde zijn servet neer, na nogmaals zijn lippen te hebben afgeveegd en dribbelde met kleine pasjes naar de plaats, waar de gezant gezeten was.

Deze had zich een weinig omgewend op zijn stoel, opdat Bingham de juwe-

len op zijn gemak zou kunnen beschouwen.

Niet geheel en al op zijn gemak, zenuwachtiger dan gewoonlijk, boog de juwelier zich voorover, zette zijn lorgnet op, en week na een paar seconden eensklaps terug, alsof hij een klap op het hoofd had gekregen.

Hij haalde zijn zakdoek te voorschijn, bette zijn voorhoofd er mee, wreef de glazen van zijn lorgnet op, bukte zich weer over de stenen en zei toen op schorre toon:

— Neem mij niet kwaaijk, excellentie, zoudt u zo goed willen zijn de vierkante, gouden plaat even los te maken?

— Losmaken? herhaalde de gezant verwonderd. Waartoe?

— Ik wilde... ik zou ze gaarne eens meer van naderbij beschouwen. Ik...

— Maar spreek dan toch uit man, riep de gezant ongeduldig uit. Waarom ziet gij zo bleek? Waarom stottert gij zo?

— Ik verzoek uwe excellentie dringend, mij de gouden plaat even te laten

bezichtigen, drong de juwelier aan.

Het was doodstil in de zaal geworden, en men hoorde zelfs niet het minste gerinkel van vork of mes.

Iedereen scheen te voorvoelen, dat er iets ernstigs op til was.

De gezant, nu zelf ten hoogste ongerust, maakte de vierkante, gouden plaat los van de haken en stak Bingham het voorwerp toe.

Deze trad er mee naar de dichtst bijzijnde elektrische wandluchter, haalde een kleine loupe uit zijn zak, tuurde er ingespannen door, tastte in zijn vestzak, om er een kleine diamant uit te halen, en kraste er mede over de middelste steen.

Toen leunde hij tegen de wand, en bijna was het sieraad uit zijn machteloze hand gegleden.

Hij trilde over zijn gehele lichaam, en als het niet zo doodstil was geweest, had men onmogelijk kunnen horen, dat hij op hese toon de woorden mompelde:

— Uwe excellentie, dit sieraad is vals.

HOOFDSTUK IV

DIAMANTEN EN LIEFDE

Het is onmogelijk, de opwinding te schetsen, die op deze mededeling volgde. Overal spraken de gasten door elkaar, en een paar van de dames vonden het zelfs noodzakelijk, flauw te vallen.

Wat de gezant betreft, hij was doodsbleek geworden, sprong op en trad op Bingham toe, en schudde hem heen en weer, na hem bij de schouders te hebben gegrepen.

— Weet je wat je daar zegt, man? Ben je krankzinnig geworden? Dit sieraad zou vals zijn? Maar dat is immers onmogelijk. Gij hebt zelf de stenen vandaag nog in uw handen gehad, nietwaar?

— Vanochtend, uwe excellentie.

— Welnu, waren de stenen toen echt?

— Zonder enige twijfel.

— Wilt gij mij dan eens zeggen, hoe gij u voorstelt, dat het gekomen kan zijn, dat de sieraden nu plotseling vals zijn?

De juwelier haalde met een wanhopig gebaar de schouders op en antwoordde:

— Ik weet het niet, excellentie! Ik sta voor een raadsel! Het is mij volkomen onbegrijpelijk, mijn hoofd duizelt er van.

— Waar hebt gij dit sieraad en de overige juwelen gelaten, nadat gij ze vanochtend in handen hebt gehad? her-

nam de gezant.

— Ik heb ze zelf weer in de kluis geborgen, excellentie! Ik weet niet wat er gebeurd kan zijn, maar ik wil, ik moet zekerheid hebben! Ik begeef mij aanstonds naar huis. Wie weet wat daarginds gebeurd is? Over een half uur kan ik weer terug zijn, ik zal mijn chauffeur zo hard laten rijden als hij kan! De juwelen neem ik mee of liever het waardeloze glas, dat ik hier in mijn hand heb! Ik houd ze ter beschikking van de justitie!

— Gij kunt doen wat je wilt, Bingham, zei de gezant op ijskoude toon, maar ik waarschuw u, dat ik u aansprakelijk stel voor de schade! Gij weet zeer goed, dat ik u echte diamanten in bewaring heb gegeven, en ik moet er echte voor terug hebben.

— Misschien kan ik u vanavond nog opheldering geven, excellentie, hernam de juwelier, zich het zweet van het voorhoofd wissend. Misschien is nog niet alles verloren, misschien ontdek ik daarginds de oplossing van het raadsel!

En zonder zelfs afscheid te nemen van de gasten, rende de juwelier het vertrek uit, viel meer dan hij liep, de trap af en had het volgend ogenblik het huis verlaten, nadat hij als een krankzinnige om zijn auto had geroepen, die er echter

nog niet bleek te zijn, zodat hij wel genoodzaakt was van een taxi gebruik te maken.

Intussen was de juwelier reeds lang in dit voertuig gezeten, toen de opschudding daarbinnen nog zelfs haar hoogtepunt niet had bereikt.

Het had niet veel gescheeld of de heer Baxter had het voorbeeld van de zoeven genoemde dames gevolgd, en was flauw gevallen.

Hij wist zich echter uit alle macht te beheersen, zocht overal met zijn ogen rond en kreeg eindelijk James Sullivan, de beste detective van Scotland Yard, in het oog, die bleek was geworden, maar overigens zeer kalm was gebleven.

Hij wenkte hem bij zich, greep zijn arm, en zei hijgend:

— Er moet onmiddellijk gehandeld worden, Sullivan! Niemand mag het huis verlaten, verstaat gij? Noch iemand van de gasten, noch een van de bedienden!

— Ik zal volgens uw bevel handelen, mijnheer Baxter, maar ik betwijfel zeer of wij daarmee geholpen zijn, zei Sullivan kortaf. Ik denk namelijk, dat wij niet hier in huis moeten zoeken, maar elders! Het is volgens mij duidelijk, dat de gouden plaat met de juwelen reeds tegen de valse verruild was, vóór de gezant haar in de brandkast sloot! Dienaangaande moeten wij echter zekerheid hebben!

Met deze woorden baande Sullivan zich een weg door zijn gasten, die allen aan tafel waren opgestaan, en zich nu om de gezant verdrongen, waarbij hij op de voet werd gevolgd door Baxter, die vreesde, dat hem anders het initiatief zou worden ontnomen.

Bijna tegelijkertijd stonden zij voor de gezant, die buiten zich zelf was van opwinding en woede, en wel geneigd scheen te zijn het gehele hoge gezelschap, zoals het reilde en zeilde, gevangen te laten nemen en, in de gevangenis te laten werpen.

Zijn Perzisch bloed sprak!

Sullivan trad op hem toe, maakte zich bekend en begon:

— Veroorloof mij, excellentie, dat ik u enige vragen stel! De tijd dringt, en als wij werkelijk resultaat willen zien van ons onderzoek, dan mogen wij geen seconde verliezen!

— Vraag dan wat gij wilt, mijnheer Sullivan! Ik vrees echter, dat ik u bitter weinig zal kunnen zeggen! De gehele zaak is voor mij een raadsel! Ik zou er een eed op hebben willen doen, dat ik het echte gouden plakkaat op mijn borst bevestigde.

— Hoe laat was dat ongeveer, excellentie?

— Precies half negen.

— Hoe laat hebt gij de juwelen uit de handen van mijnheer Bingham ontvangen?

— Om zes uur!

— Waar was het sieraad gedurende die tussentijd?

— In mijn brandkast!

— Waar waren de sleutels?

— Die had ik in mijn zak!

— Wat hebt gij gedaan tussen zes uur en half negen?

— Na zessen heb ik een kwartier gewerkt, daarop begaf ik mij dadelijk naar de eetzaal om met mijn familie te dineren. Ik stond om bij half negen pas van tafel op en begaf mij toen regelrecht naar mijn studeerkamer, waar de brandkast staat!

— Waren er gasten aan tafel?

— Neen, wij waren onder ons, mijn vrouw, mijn dochter en mijn particuliere secretaris, mijnheer Mustaphar Edzoni.

— Wat gebruikt gij voor een brandkast?

— Een Chatton!

— Natuurlijk van een letterslot voorzien?

— Ja.

— Kent, behalve u, nog iemand de combinatie van het slot?

— Alleen mijn dochter en mijn secretaris.

— Bevindt de heer Mustaphar Edzoni zich op het ogenblik hier?

— Ik ben het, mijnheer! antwoordde een stem, en een fage maar met donker

uiterlijk, en in onberispelijk avondtoilet gekleed, trad vooruit.

Sullivan monsterde hem snel, en richtte toen hem de vraag:

— Mag ik u vragen, mijnheer Edzoni, hoe gij van zes uur af tot half negen uw tijd besteed hebt?

De secretaris fronste even de wenkbrauwen, haalde onmerkbaar de schouders op, en antwoordde toen tamelijk spottend:

— Dat zal ik u zeggen. Van zes uur af ben ik geen seconde van de zijde van Zijne Excellentie geweken, omdat ik een voorgevoel had, dat Scotland Yard mij het eerst zou beschuldigen, als er iets met de juwelen gebeurde! Particuliere secretarissen hebben altijd in een kwade reuk gestaan!

— Houdt mij de opmerking ten goede, mijnheer Edzoni, hernam Sullivan koeltjes. Maar ik geloof niet, dat dit het juiste ogenblik is om te schertsen!

— Dat wil ik doen, mijn waarde Sullivan, hernam de jonge man hooghartig, mits gij mij slechts wilt veroorloven de opmerking te maken, dat gij met vechten zijt begonnen! Windt er maar geen doekjes om, gij dacht mij met uw vraag in een moeilijk parket te brengen en gij hooptet, dat ik geen alibi zou kunnen leveren! Kort en goed Zijne Excellentie zal gaarne getuigen, dat ik hem van zes uur af tot half negen niet of zo goed als niet verlaten heb.

Zonder zich van zijn stuk te laten brengen door deze hooghartige woorden, keek Sullivan, die heel wat mensenkennis bezat, de Perzische gezant vragend aan.

Deze knikte bevestigend en zei:

— Het is zo. Mijnheer Edzoni heeft mij gedurende die twee en een half uur tezamen zeker geen vier minuten verlaten! Laat ik hier aan toevoegen, dat ik iedere beschuldiging, die hem zou treffen, met verontwaardiging beslist van de hand wijs!

Edzoni wierp de gezant een dankbare blik toe, en trad toen weer in de rijen der gasten terug, zonder zich verder om Sullivan te bekommeren.

De detective voelde wel, dat hij de eerste slag verloren had, maar daarvan was op zijn gelaat niets te bespeuren.

Kalm hernam hij:

— In zaken als deze moet men met alle mogelijkheden rekening houden, Excellentie, en ik denk er dan ook niet aan, mijnheer Edzoni mijn verontschuldigen aan te bieden. Wat hij zoeven zei is volkomen juist, particuliere secretarissen staan inderdaad in een kwade reuk! Dat komt, omdat zij in de meeste gevallen volkomen vrijheid van handelen hebben, de combinatie van het letterslot van een brandkast kennen en heel dikwijls gemakkelijk de sleutels kunnen bereiken. Wij stappen echter van dit onderwerp af, voorlopig, en ik zou u wel willen vragen, Excellentie, of de deur van uw studeerkamer gesloten was gedurende die twee en een half uur!

— Neen, ik sluit de deur alleen des nachts, antwoordde de gezant.

— Het is dus mogelijk, dat iemand er is binnengetreden, zonder dat gij het hebt bemerkt?

— Dat is inderdaad zeer wel mogelijk.

— Toen gij de juwelen aandeedt, hebt gij toen volstrekt niets bijzonders aan het gouden plakkaat gezien?

— Volstrekt niet! Ik kan mij op dit ogenblik nog niet begrijpen, dat ik het bedrog niet aanstonds gezien heb.

— O, wat dat betreft, men maakt tegenwoordig op verbluffend bedriegelijke wijze allerlei edelstenen na! sprak Sullivan. Het raadsel ligt slechts hierin: Op welk tijdstip kan het echte sieraad tegen het valse verruild zijn, en verder: hoe is het mogelijk, dat men het zo nauwkeurig heeft weten na te maken, terwijl het al die tijd in de safe van de juwelier heeft gelegen?

Niemand antwoordde op deze vraag, omdat niemand er een antwoord op wist.

Het was ongetwijfeld zeer raadselachtig, en Baxter voorzag enige uiterst onaangename dagen.

Hij had even het vertrek verlaten en aan zijn mannen op straat en de detectives binnenshuis last gegeven, hun aandacht te verscherpen, en niemand toe te staan, het huis te verlaten.

Thans begreep hij evenwel, dat deze voorzorgsmaatregel vrijwel overbodig mocht heten, want het was duidelijk, dat de bedrieger zich niet binnenshuis kon bevinden.

Sullivan had enige tijd nagedacht en zei nu, terwijl hij zijn stem verhief:

— De dames en heren behoeven zich verder niet ongerust te maken, zij gaan volkomen vrij uit! Er is geen sprake van, dat een der gasten ook maar een ogenblik kan verdacht worden.

Een gemompel van instemming en opluchting ging door de genodigden.

Baxter echter nam Sullivan terzijde en fluisterde hem toe:

— Maar ik heb zoeven last gegeven, dat alle ingangen bewaakt moeten worden, en dat niemand het huis mag verlaten.

— Dan kunt gij die order gerust weer intrekken, althans wat de gasten betreft! zei Sullivan kortaf. Als de juwelen verruild zijn, terwijl zij zich in de brandkast bevonden, dan kan het alleen maar gedaan zijn door iemand, die hier in huis zeer goed bekend is en de gasten kwamen pas om half negen. Ik ben echter overtuigd, dat de omruiling steeds moet hebben plaats gehad in de zaak van Bingham.

Intussen was de stemming geheel bedorven en tersluiks begonnen de gasten zich te verwijderen.

Lord Baldwin was een van de eersten, die zich weg paktten.

Hij had Raffles in een hoekje getrokken en fluisterde hem toe:

— Ik maak dat ik weg kom! Ik word niet gaarne bij dergelijke zaken betrokken. Maar Baxter is er slecht aan toe, dat is zeker. Weet gij wie hij verdenkt?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van. Die jonge secretaris mischien?

— Welneen! Van Edzoni is natuurlijk geen sprake! Hij verdenkt John Raffles! Ik geloof, dat hij gelijk heeft, mylord!

— Wie weet, zei Raffles met een vaag glimlachje.

En daarop namen de beide heren afscheid van elkaar.

De echtgenote van de gezant had na het pijnlijke voorval zich bijna aanstonds naar haar kamer teruggetrokken, en liet het aan Mirza over, de gasten uitgeleide te doen.

Er waren bijna drie kwartier verstreken, sedert het tijdstip, waarop Bingham het valse juweel naar zijn winkel terug had gebracht, toen Sullivan zijn horloge uithaalde, en, na het te hebben geraadpleegd, een zachte kreet van verwondering slaakte.

— Waar blijft Bingham toch? zo wendde hij zich nu op half luide toon tot Baxter, die, zoals men het noemt, geen droge draad aan het lijf had. Hij had al lang terug kunnen zijn.

— Ik vermoed dat hij reeds bezig is, een onderzoek in te stellen, gaf de gezant te kennen, die de uitroep gehoord had.

Er verstreek een kwartier.

Het kwartier werd twintig minuten, de twintig minuten groeiden aan tot een half uur en nog altijd was de juwelier niet teruggekeerd.

Eindelijk kon Sullivan zijn ongeduld niet langer bedwingen.

— Er moet iets gebeurd zijn, Excellentie, zo wendde hij zich eindelijk tot de gezant. Ik kan mij volstrekt niet begrijpen, waaraan zijn wegblijven valt toe te schrijven.

— Hij zal toch onderweg niet zijn aangerand? opperde Gaffar, die van zins scheen te zijn, tot het allerlaatste te blijven.

— Dat zou al heel toevallig zijn, gaf Sullivan ten antwoord. Berovingen in een taxi hebben er in onze stad gelukkig nog niet plaats gehad.

Vaak loont het de moeite niet, en het gevaar is te groot, dat de man, die binnen in het voertuig zit, wat al te haastig met zijn revolver is.

Op dit ogenblik vloog de deur open, en op de drempel verscheen de juwelier Bingham.

Zijn gelaat was bleek en vertrokken, en zijn kobaltblauwe ogen dreigden hem uit het hoofd te puilen.

Hij wankelde tot in het midden van het vertrek en viel daar, alle decorum uit het oog verliezend, op een stoel neer.

Er ging een kreet van verrassing op onder de weinige gasten, die nog aanwezig waren, en dadelijk werd de juwelier omringd door de personen, die het naast bij het geval betrokken waren.

— Welnu, Bingham? riep de gezant uit, terwijl hij de hand van de juwelier greep. Kom tot jezelf, man! Heb je de

echte juwelen ontdekt? Kan ik ze terug krijgen? Spreek dan toch!

Bingham snakte naar adem, en eindelijk kwam het met moeite over zijn lippen:

— De gouden plaat... met de juwelen... die gij van avond tijdens het feest gedragen hebt... waren in het geheel niet vals!

— Wat zegt gij daar? kreet de Perzische gezant. Gij hebt u dus zoeven vergist? Hoe kondet gij nog geen anderhalf uur geleden zeggen, dat zij vals waren?

— Dat heb ik niet gezegd, Excellentie... en ik kon het ook niet gezegd hebben, want ik ben hier vanavond... in het geheel niet geweest!

HOOFDSTUK V

EEN VERRASSING

Het is onmogelijk, de indruk te beschrijven, die deze weinige woorden verwekten.

De Perzische gezant was de eerste die weer sprak:

— Kom, kom, Bingham, geen grapjes, man! Die komen hier zeker nu niet te pas. Wat raaskalt gij daar? Gij zoudt hier niet geweest zijn? Mag men weten, waar gij u dan wel bevonden hebt?

— Ik zweer u, dat het de waarheid is. Excellentie! Ik ben hier niet geweest vanavond en ik kon niet, want een paar sluwe schavuiten hebben mij het onmogelijk gemaakt! Reeds om half zeven maakten zij zich van mijn persoon meester en voerden mij naar een plek, waar ik tot een half uur geleden gezeten heb! Toen pas lieten zij mij weer vrij!

— Maar dat is om dol te worden, riep de gezant woedend uit. Hoe is zo iets mogelijk? Wij hebben u hier met onze eigen ogen gezien! Vraag het aan allen, die zich hier in dit vertrek bevinden. Vraag het aan mijn particuliere secretaris, vraag het aan Kumar Gaffer, vraag het mijn dochter Mirza, vraag het aan iedereen!

— Dan moet die man een dubbelganger van mij geweest zijn, kreunde Bingham, terwijl hij zich het zweet van het voorhoofd wiste, nauwkeurig met

hetzelfde gebaar, dat de gasten door een andere Bingham hadden zien maken, toen deze tot de ontdekking kwam, dat de diamanten vals waren!

Op dit ogenblik trad Sullivan naar voren. Hij ging vlak voor Bingham staan, en zei:

— Mijnheer Bingham, ik ben een detective van Scotland Yard, mijn naam is James Sullivan. Gij zult misschien weten, dat ik behoorde tot de detectives, die waren aangewezen om hier tijdens het feest een oogje in het zeil te houden! Wees zo goed, mij eens zeer nauwkeurig mee te delen, wat er vanavond met u gebeurd is. Het is van groot gewicht, dat gij geen enkele bijzonderheid overslaat, bedenk dat wel, en daarom zal ik zo vrij zijn, u nu en dan met mijn vragen in de rede te vallen.

— Het is spoedig genoeg verteld, mijnheer Sullivan! antwoordde Bingham op jammerende toon. Ik had mij voorgenomen, persoonlijk de juwelen aan Zijne Excellentie te gaan brengen.

— Een ogenblikje, mijnheer Bingham, viel Sullivan hem in de rede. Wist iemand iets van dat voornemen af?

— Neen, mijnheer Sullivan! Ik had het met opzet voor mij gehouden. Niemand wist er iets van, behalve ik zelf.

— Het was toch zeker uw bedoeling niet, nadat gij die juwelen had overhandigd, hier te blijven.

— Zeker niet, mijnheer Sullivan! Dat zou immers tegen alle regelen der welvoegelijkheid hebben gestreden. Zijne Excellentie had mij de eer aangedaan, mij voor de soirée uit te nodigen, niet echter voor het diner.

— Gij moest dus weer naar uw huis terugkeren, om u te kleden?

— Zo is het! En op de terugweg gebeurde het. De twee schelmen moeten mij nauwkeurig hebben nagegaan, en op het allerlaatste ogenblik, toen zij wisten, dat ik niet meer met mijn huisgenoten in aanraking zou komen, of in ieder geval slechts korte tijd, hebben zij zich van mijn persoon meester gemaakt.

— Maar hoe was dat in 's hemelsnaam mogelijk? riep Sullivan ongeduldig uit. Om half zeven was het toch nog klaarlichte dag. Zijt gij dan niet onmiddellijk in uw eigen auto gestapt?

— Had ik het maar gedaan! riep Bingham jammerend uit. Ik had met opzet van een taxi gebruik gemaakt, omdat ik zelfs mijn eigen chauffeur, die brave kerel, niet durfde vertrouwen.

— Het was dus een huurauto, waarin gij stapte, toen gij dit huis verliet?

— Zo is het!

— Maar was het wel dezelfde?

— Het was ongetwijfeld dezelfde taxi, maar het moet een andere chauffeur zijn geweest! Ik ben een ezel geweest; ik had beter op het nummer van de auto moeten letten en op het gezicht van de chauffeur.

— Maar wat is er dan met de echte chauffeur gebeurd? mengde zich nu Baxter in het gesprek.

Bingham maakte een ongeduldige beweging, en riep uit:

— Hoe wilt gij dat ik u dat kan zeggen, mijnheer? Hoe weet ik dat? Zij hebben natuurlijk de chauffeur weggevoerd, hem misschien een glas wijn of bier laten drinken in een naburig café, waarin een bedwelmend middel gemengd was, in ieder geval moet het wel een andere chauffeur geweest zijn,

want de schavuit reed mij niet naar mijn eigen huis, zoals ik hem had gelast, maar in razende vaart in een geheel andere richting.

— Waarom hebt gij niet geprobeerd er onderweg uit te springen, toen gij onraad bespeurde? wilde Baxter weten.

— Omdat ik een man van 60 jaar ben, mijnheer, en sedert twintig jaar niet meer aan gymnastiek doe, antwoordde de juwelier ironisch. Geloof gij dat ik lust had mijn nek te breken? Trouwens, als ik het gewild had, dan had ik dat reeds na verloop van vijf minuten niet meer kunnen doen. Want ik voelde mij aangegrepen door een onweerstaanbaar slaperig gevoel, dat met grote snelheid toenam, en dat mij zelfs niet de mogelijkheid liet het portier te openen en om hulp te roepen. Wel trachtte ik nog een van de ruiten met mijn vuist in te slaan, omdat ik begreep dat de auto met een of ander bedwelmend gas gevuld werd, maar ook daartoe had ik de kracht niet meer. Mijn arm viel machteloos langs mijn zijde en toen verzonk ik in diepe bewusteloosheid, waaruit ik pas enige uren later ontwaakte. Ik bevond mij toen in een voortreffelijk gemeubeld vertrek, dat echter geen ramen had, zoals ik spoedig genoeg opmerkte. Ik lag op een sofa uitgestrekt, maar mijn handen en benen waren niet geboeid, en er was ook geen doek om mijn mond gebonden.

Nadat mijn ogen aan het schelle elektrische licht gewend waren, en ik tot het besef van mijn toestand was geraakt, zag ik, aan een tafel gezeten, en bezig met een patience-spelletje, een zwaar gebouwd man zitten, wiens geelaat voor de bovenste helft door een zwart masker bedekt was.

— John Raffles! schreeuwde Baxter opgewonden.

Bingham haalde de schouders op en hernam:

— Ik weet niet of het Raffles geweest is en ik betwijfel het! Ik heb het niet kunnen zien; de man was gemaskerd, zei ik u al reeds.

— En wat deed hij? vroeg Baxter.

— Hij rookte heel kalm een pijp, die hij dadelijk uit zijn mond nam, toen hij zag, dat ik uit mijn bewusteloosheid ontwaakt was, en wat denkt gij, dat de bandiet toen deed? Hij grijnslachte mij vriendelijk toe, zodat zijn glinsterend wil gebit geheel te zien kwam!

— Juist iets voor Raffles! riep Baxter weer. Hebt gij niet getracht hem te overweldigen?

Bingham keek de hoofdinspecteur met een woedende blik aan, en antwoordde:

— Gij kunt even goed vragen, waarom de muis het niet tegen de kat opneemt! Hij was een kerel als een boom, dat zag ik zelfs toen hij nog gezeten was, en onder het bereik van zijn rechterhand lag een zware revolver!

— Maar gij hadt toch dadelijk kunnen schreeuwen, drong Baxter aan.

— Schreeuwen? Ik zeg u immers dat er geen vensters waren!

— Maar er moeten toch andere personen in dat huis aanwezig zijn geweest?

— Het was in het geheel geen huis! Het was een soort kelder of liever het uiteinde van een lange, waarschijnlijk kaarsrechte tunnel, waardoor ik later geblinddoekt werd weggevoerd!

— Merkwaardig! Merkwaardig! zei Baxter hoofdschuddend.

— Ja, zo moogt gij het inderdaad noemen, mijnheer Baxter! hernam Bingham ironisch. Het was zeker het merkwaardigste, wat ik nog ooit heb mee gemaakt, en ik geloof dat ik toch tamelijk veel heb beleefd, toen ik nog werkte in de «De Beers mijnen»! En sta mij nu toe mijn verhaal te beëindigen! De reus grinnikte dus tegen mij, en zei op bemoedigende toon, zoals men tegen een kind spreekt, dat ik mij volstrekt niet ongerust behoefde te maken als ik mij kalm hield, en dat hij mij een kogel door het hoofd zou jagen als ik lastig werd! Hij deelde mij ook mee dat schreeuwen mij niet zou baten, zei dat ik nog een uurtje geduld moest hebben, en dat ik maar wat moest gaan lezen en toen begon hij doodkalm weer te roken, en zijn patientspelletje voor te zetten!

Sullivan had zwiingend met gebogen hoofd toegeluisterd.

Hij dacht blijkbaar ingespannen na. Toen vroeg hij:

— Gij hebt zeker aanstonds de redenen begrepen, waarom men u daar had opgesloten, mijnheer Bingham?

— Daarmtrent kon ik geen seconde in het onzekere blijven, mijnheer! antwoordde de juwelier. Natuurlijk moest dat in verband staan met het feest van vanavond, waarop ik had moeten verschijnen. Men had mij dit belet, en het was dus duidelijk, dat een ander mijn plaats zou innemen! Wat die ander echter zou willen uitrichten, ik moet bekennen, dat ik dat niet zeer goed begreep, al zag ik het wel in, dat het niet veel goeds zou zijn!

— O, het was heel eenvoudig! riep de gezant uit. Een van de bandieten heeft uw uiterlijk aangenomen, het gesprek kwam op de echtheid van mijn juwelen. Ik meen dat lady Railey er aan twiifelde, en ik nodigde de gewaande Bingham uit, zich te overtuigen, dat mijn juwelen echt waren. En ik moet zeggen, dat die kerel zijn rol voortreffelijk speelde! Hij deed alsof hij hevig scirikte en hij vertrok met mijn gouden plaquette, zogenaamd om de zaak dadelijk te gaan onderzoeken.

Geruime tijd bleef het stil na deze woorden.

Toen hernam Sullivan:

— Zo heeft het zich naar alle waarschijnlijkheid toegedragen, uwe excellentie! Hoe zeer het mij ook leed doet u dit te moeten zeggen, ik vrees maar al te zeer, dat, als hier inderdaad Raffles de hand in het spel heeft gehad, de kans groot is, dat gij nimmer meer iets van uw juwelen terugziet! Voor zover ik mij kan herinneren, is dat nog nooit gebeurd met kostbaarheden, welke Raffles zich heeft toegeëigend.

— En al zou het mij duizend pond sterling kosten, ik moet en ik zal mijn gouden plaquette terug hebben! riep Muhtechine uit. Gij moogt deze som als beloning stellen voor degene, die aanwijzingen kan geven, welke leiden tot

de opsporing van het gestolen sieraad! Om die Raffles bekommer ik mij minder, kunt gij hem te pakken krijgen, zoveel te beter!

Terwijl de gezant sprak, had Bingham, die nog steeds gezeten was, onwillekeurig zijn blikken gevestigd gehouden op de losse juwelen, die nog altijd het gewaad van de gezant versierden.

Juist toen Muhtechine had uitgesproken, slaakte Bingham een kreet, en riep:

— Beweeg u even niet, excellentie! Een ogenblikje maar!

— Wat is er? vroeg de gezant, verschrikt door de uitdrukking op het gelaat van de juwelier.

In plaats van te antwoorden, haalde Bingham een kleine, opvouwbare loupe uit zijn vestzakje, bekeek een van de diamanten, daarna een safier, vervolgens een robijn en liet zich toen met

starende blik en open mond achter in zijn stoel vallen.

— Welnu, wilt gij mij zeggen wat er is? riep de gezant toornig uit. Waarom kijkt gij alsof gij een spookverschijning ziet?

— Uwe excellentie, onder die stenen zie ik verscheidene valse! Die safier, die amethyst hier, ginds die diamant, en hier nog een, en hier wéér een, die zijn nagemaakt! Ik heb een gevoel alsof ik gek word! Hoe is dat mogelijk? Ik heb u toch om zes uur de echte stenen gebracht, daarop durf ik een eed doen!

— Dat moet ook het werk van John Raffles zijn! barstte Baxter uit.

In het geval dat John Raffles zelf bij dit toneeltje tegenwoordig was geweest zou hij zeker tot de hoofdinspecteur van politie hebben gezegd, dat niemand méér dan juist hijzelf zo verrast over deze ontdekking had kunnen zijn.

HOOFDSTUK VI

VERSCHILLENDE COMBINATIES

De volgende ochtend stonden de bladen vol van de opzienbare beroving van de Perzische gezant in zijn eigen huis, en nog wel te midden van een groot aantal gasten.

Slechts weinigen twijfelden er aan, of men had hier weer te doen met een van de stoutmoedige daden van de Grote Onbekende, van John Raffles, de Gentlemen-Avonturier!

Ook Scotland Yard bleek deze overtuiging te zijn toegedaan, en dit maakte er voor haar de zaak zeker niet gemakkelijker op.

Want indien Raffles inderdaad de schuldige was, dan kon Muhtechine wel voor altijd de hoop laten varen, dat hij nog ooit iets van zijn juwelen terug zou zien.

En toch zat Scotland Yard wel enigzins verlegen met de oplossing van het raadsel der verwisselde stenen.

Het was nu wel uitgemaakt, dat een handlanger van Raffles op werkelijk geniale wijze de rol vervuld had van Bingham, de juwelier, en dat het hem betrekkelijk gemakkelijk moest zijn gevallen, nu iedereen eenmaal dacht, dat hij het werkelijk was, op de loop te gaan met de gouden plaquette.

Maar hoe zat het dan met de valse juwelen, waarvan er een twaalfstal en nog wel van de grootste, onder de overigen werden ontdekt?

Moest men dit ook op rekening schuiven van John Raffles?

En indien deze vraag bevestigend moest beantwoord worden, hoe was hij

er dan toch wel in geslaagd, de echte stenen tegen de valse te verruilen?

Zeker, er bestonden foto's van de Perzische gezant, waarop hij stond afgebeeld met al zijn sieraden behangen.

Maar het was zelfs voor een vakman totaal onmogelijk alleen aan de hand van die afbeeldingen de stenen na te maken, zodat het verschil slechts bij een grondige beschouwing opviel.

Nu werden de juwelen van de gezant altijd zorgvuldig bewaard, en het mocht een raadsel heten, hoe Raffles er wel in geslaagd kon zijn, ze gedurende geruime tijd zó dicht bij zich te hebben, dat hij ze kon uitekenen of fotograferen, teneinde ze later te doen naken, of dit werk zelf ter hand te nemen.

In zijn bezit had hij ze zeker niet gehad, want dan zou het natuurlijk volstrekt geen doel meer hebben gehad, de kostbaarheden weer op hun vorige plaats terug te brengen; de Grote Onbekende had ze dan evengoed kunnen houden.

Daarenboven, het stond vast, dat Bingham een collectie echte stenen had ontvangen uit de handen van de gezant in persoon.

Hij had ze één voor één bezichtigd, met zijn sterkst vergrotende loupe, en hij zou natuurlijk onmiddellijk het bedrog hebben ontdekt.

Nu dit niet het geval was, moesten de twaalf grote edelstenen verwisseld zijn tegen valse, gedurende het tijdsverloop, dat verliep tussen het ogenblik waarop Bingham de diamanten onder-

zocht en echt bevond, en dat, waarop de gezant met zijn juwelen versierd, in de feestzaal verscheen.

Het was nu slechts de zaak, dit schier onverklaarbaar raadsel op te lossen. De politie was dan ook reeds volijverig in de weer en had reeds een groot aantal getuigen gedagvaard, in de hoop, dat de waarheid per slot van rekening wel aan het licht zou komen.

Wat de gezant betreft, hij had zijn woord gestand gedaan, en een bedrag van duizend pond sterling uitgelooft aan degene, die in staat zou blijken, hem de kostbare gouden plaquette weer terug te bezorgen.

Muhtechine was inderdaad ontroostbaar onder het verlies, want dit sieraad was zijn trots, het voornaamste stuk van zijn gehele verzameling.

Wat de twaalf valse stenen aangaat, hun dubbelgangers waren te zamen op zijn minst 18.000 pond sterling waard geweest!

Ook deze juwelen zou Muhtechine gaarne terug hebben gehad, en vijf honderd pond sterling was de beloning voor de man, die ze hem terugbracht.

Het was op de ochtend van de dag na de diefstal, toen Raffles en Brand, beiden in een gemakkelijk zittend ochtendcostuum gekleed, in de kleine tuinkamer van het huis in de Cromwell-Street gezeten waren, ieder met een stapeltje couranten, een doos sigaretten, en een glás sherry naast zich.

De beide ramen stonden wagenwijd open, en daardoor stroomde de heerlijke, zoele, met bloemengeur vermengde lucht uit de grote tuin naar binnen.

Het was een verrukkelijke dag, en alles noodde tot een vlucht uit de stoffige wereldstad naar de oevers van de zee, naar de lokkende velden en koele bossen.

Eindelijk had Raffles het laatste blad van zijn stapeltje uitgelezen.

Hij wierp het naast zich op de grond, liet zich achterover in zijn gemakkelijke rieten stoel vallen, rekte armen en benen uit, en geeuwde, tot de tranen hem in de ogen kwamen.

Brand keek op, door het geluid opmerkzaam gemaakt, en vroeg verbaasd:

— Maar Edward,... nu al geeuwen?

— Ik gaap, Charles en ik gaap met overtuiging! Ik denk dat het de reactie is na de spanning van gisteravond, al liep ik daarbij zelf volstrekt geen gevaar, daar de grote verantwoordelijkheid ditmaal bij jou berustte. Ik geeuw, omdat het eensklaps zo warm is geworden, en ik geeuw, omdat ik op dit ogenblik niets belangrijks te doen heb. Heb je iets nieuws in de bladen gevonden?

— Niets! Wat zij schrijven is ons bekend en meer dan dat! En toch is er één ding dat mij volkomen onverklaarbaar is en blijft!

— Ik weet wat je zeggen wilt, Charles, je bedoelt de zaak van de verwisselde juwelen. Wel, ik moet je eerlijk zeggen, dat dit ook voor mij een raadsel is, en misschien had ik ongelijk zoeven te geeuwen. Want, wie weet, is deze zaak toch nog niet geheel afgelopen, en zal er voor ons nog wel gelegenheid bestaan, er een kleine rol in te spelen. Ik ben namelijk nieuwsgierig wie de schrandere collega kan zijn geweest, die zich heeft meester gemaakt van die twaalf edelstenen.

— Ik ben minstens even nieuwsgierig als jij, Edward! hernam Brand. Ik moet je zeggen, dat ik volstrekt geen aanknopingspunt kan vinden; de zaak is mij volkomen duister.

— Nu, wij behoeven het niet erger te maken dan het is! kwam Raffles, terwijl hij zijn gespierde, blanke hand uitstreekte naar de doos met sigaretten, die naast hem op een tafeltje stond. We hebben toch meer gegevens dan je denkt! Wij weten meer dan de politie! Om te beginnen kunnen wij er wel een eed op doen, dat niet Raffles de juwelen verwisseld heeft. De man, die het deed, dat is mijn vaste overtuiging, moet in de gelegenheid zijn geweest, de stenen geruime tijd achtereen te bestuderen, en desnoods van een ander standpunt en op ware grootte.

— Daarin heb je gelijk, Edward! riep Brand uit.

— Dat kan ook niet anders! De stenen moeten wel zeer goed zijn nageemaakt, dat het eerst aan Bingham gelukte de onechtheid der juwelen vast te stellen.

— Nu wij dat eenmaal weten, hebben we niets anders te doen dan na te gaan, welke personen tot de onmiddellijke omgeving van de gezant behoren! Het legatie-personeel kunnen wij wel aanstonds uitschakelen, want de juwelen worden natuurlijk niet in de kanselarij bewaard. Wij moeten eerder letten op de butler, de kamerbediende, de particuliere secretaris...

— Nu ja, Mustaphar Edzoni komt niet in aanmerking! zei Brand schouderophalend.

— Waarom niet?

— Waarom niet? herhaalde Brand. Wel, hij is welgesteld, en hij heeft dadelijk de beschuldiging van Sullivan met kracht of althans welgesteld afgevoerd! Hij tartte hem als het ware!

— Een fraaie reden! riep Raffles spottend uit. Is het soms de gewoonte, om voor de vuist weg een diefstal te bekenen, die men toch wel degelijk gepleegd heeft? Neen, zo'n ontkenning heeft voor mij niet de minste waarde, ik had, bijna gezegd integendeel! En wat je eerste motief betreft, wie heeft je wijs gemaakt, dat Edzoni rijk of althans welgesteld is?

— Hij gaat altijd zeer modern gekleed, hij houdt er een rijpaard en een paar auto's op na, hij heeft een loge in de opera...

Raffles keek hem hoofdschuddend aan, en zei op verwijtende toon:

— Maar Charles, ik had toch waarlijk meer verwacht van je gezonde inzichten! Het rijpaard en de auto's zijn hem ter beschikking gesteld door de gezant; ze zijn zijn eigendom niet. Verder zou ik je gemakkelijk tientallen jongelieden kunnen opnoemen, die voortreffelijk gekleed gaan, maar hun kleermaker nog nooit een penny betaald hebben. Wat de loge in de opera betreft, ook die is door Muhtechine gehuurd.

— Hoe weet je dat allemaal zo nauwkeurig? vroeg Brand verwondert.

— Omdat ik nog gisternacht navraag gedaan heb, antwoordde Raffles bedaard. Ik was vannacht even als nu overtuigd, dat wij de dief van de juwelen zouden moeten zoeken onder de personen, die de gezant steeds omgeven, en die in de gelegenheid zijn, de verzameling kostbaarheden vaak van nabij te beschouwen, ik stelde dus hier en daar enige vragen, en vernam wat ik je zoeven heb medegedeeld.

— Maar Edward, dat is toch niet voldoende om die jonge man maar aanstonds te beschuldigen? riep Brand op verontwaardigde toon.

— Wie denkt daaraan? hernam Raffles kalm. Ik verzamel op dit ogenblik slechts materiaal, ik constateer, en ik beschuldig volstrekt niet.

— Dan wil ik je nog wel aan wat materiaal helpen: Edzoni is verliefd op Mirza Muhtechine en deze neiging wordt door de vader met een niet onwelgevallig oog beschouwd!

— Dat is zo en het meisje kan hem niet zien of luchten! kwam Raffles. En ik ben er van overtuigd, dat Edzoni dit heel goed weet. Wees nu zo goed en let er op, dat ik ook nu nog niet de jonge man beschuldig.

Raffles zweeg even, en ging toen op veranderde toon voort:

— Je hebt de plaquette naar de gewone bergplaats gebracht?

— Ja, het sieraad ligt veilig in de onderaardse werkplaats, daarginds onder het tuinhuis. Ik had het nog bij mij, toen ik onze beklagenswaardige Bingham ging bevrijden uit zijn gevangenis, het keldervertrek onder het huis in de Victoria-Street. Zoals je weet heb ik hem toen geblinddoekt, gekneveld en, geholpen door Henderson, door de onderaardse tunnel met het elektrische wagentje naar onze werkplaats vervoerd, hem daarop naar boven gebracht, en hem tenslotte buiten de kleine tuinpoot gezet. Henderson stond reeds klaar met zijn auto, ik duwde onze man er snel in, wij reden naar het huis van de gezant, en daargekomen, opende ik het portier, liet de juwelier uitstappen, terwijl ik zelf in de auto bleef zitten.

knoopte snel zijn blinddoek los, en klapte het portier weer hard dicht, voor Henderson het sein om vlug verder te rijden!

— Je hebt het voortreffelijk gedaan, Charles, en ik kan niet anders dan bewondering hebben voor de wijze, waarop je je rol van Bingham hebt vervuld. Het was een groot geluk, dat jullie beiden blauwe ogen hebt, en dat je slechts een paar centimeters groter bent dan Bingham. Nu, wat ons betreft, geloof ik te mogen zeggen, dat de zaak beëindigd is. Maar wat het andere gedeelte van de zaak betreft, die is nog niet afgelopen. Ik stel buitengewoon veel belang in de aangelegenheid van de verwisselde juwelen en zou wel eens willen weten wie dit stoute stukje heeft geleverd.

Intussen speelde zich een geheel ander toneel af ten huize van de Perzische gezant. Het was omstreeks elf uur, toen een huurauto voor de deur van de kanselarij stilhield waaruit Kumar Gaffer stapte, de jonge legatie-secretaris.

Gaffer besteeg de trap, en klopte op een der deuren van het grote portaal. Het was de particuliere werkkamer van de gezant.

Kummar draaide de knop van de deur om, en stond tegenover Edzoni.

De beide jongelieden keken elkaar een ogenblik doordringend aan, en toen vroeg de legatie-secretaris:

— Is zijne excellentie niet hier?

— Neen, hij heeft op dit ogenblik audiëntie. Het verwondert mij, Gaffer, dat gij dit niet weet!

De jonge legatie-secretaris mompelde:

— Het was mij ontschoten, mijn gedachten waren zeker ergens anders!

— Zeker en men kan ook wel begrijpen, waar zij waren! hernam Edzoni spottend.

— Wat bedoelt gij? vroeg Kummar Gaffer op dreigende toon.

— Niets, antwoordde Edzoni zoetsappig. Het is immers heel begrijpelijk, dat men op uw leeftijd wel eens aan andere dingen denkt dan alleen aan het werk! Hadt gij zijne excellentie willen spreken?

— Ja.

— Dan doet gij beter, hier op hem te wachten, de audiëntie zal wel dadelijk zijn afgelopen.

Zwijgend nam Kummar in een gemakkelijke stoel plaats.

Ongeveer een kwartier later ging de deur weer open en de gezant trad binnen.

Met de knop van de deur in zijn hand, bleef hij een ogenblik met gefronste wenkbrauwen Kummar Gaffer aankijken en vroeg toen:

— Gij hier, Gaffer? Ik veronderstelde dat gij ziek waart! Ik heb u gemist op de burelen van de kanselarij.

— Daarvoor had ik mijn redenen, excellentie! zei Gaffer, die van zijn stoel was opgestaan. Ik verzoek uwe excellentie om enige ogenblikken gehoor!

— Voor een particuliere aangelegenheid?

— Ja, uwe excellentie; een zaak die niet voor oren van derden bestemd is.

Edzoni was opgestaan, en wendde zich zwijgend naar de deur.

— Kan mijn particuliere secretaris niet bij het gesprek aanwezig zijn? hernam de gezant, vóór Edzoni de deur bereikt had.

— Ook hij niet, uwe excellentie.

Edzoni zette zijn weg voort, en was het volgende ogenblik verdwenen.

Kummar ging zich haastig overtuigen dat hij ook het aangrenzende vertrek verlaten had.

— Het moet wel van groot belang zijn, wat gij mij te zeggen hebt, mijnheer Gaffer, zei Muhtechine, terwijl hij voor zijn bureau plaats nam.

— Van groot belang, uwe excellentie, antwoordde de jonge man. Het geldt hier namelijk mijn levensgeluk...

De gezant haalde de schouders op en zei op koele toon:

— Ik meende, mijnheer Gaffer, dat die aangelegenheid tussen ons was afgehandeld.

— Gij behandelt mij alsof ik een arme ketellapper ben, excellentie! Ik voel mij in staat een goede toekomst te verwerven, en eenmaal zal ik zeker een bevredigende positie bereiken, daarvan

ben ik zeker! Ik heb uw dochter innig lief, uwe excellentie, ik weet dat zij ook mij liefheeft, en ik kom u een transactie voorstellen, die u tot niets bindt, en die mij en uw dochter voor altijd gelukkig zal maken.

— Een transactie? herhaalde de gezant langzaam, en met gefronste wenkbrauwen. Wat wilt gij daarmee zeggen. Hoe kan er een overeenkomst gesloten worden tussen u en mij, waarvan mijn dochter het onderwerp zal zijn?

— Luister, uwe excellentie! Ik weet, dat gij zeer bijzonder gehecht zijt aan uw gouden plaquette en men heeft mij reeds medegedeeld, dat gij voornemens waart, nog heden de beloning te verdubbelen, welke gij hebt uitgelooft aan degene, die u uw juwelen terugbrengt. Gij wilt dus niet minder dan 2000 pond sterling betalen, om het sieraad weer in uw bezit te krijgen! Welnu, geef mij de hand van uw dochter, in geval ik er in slaag de juwelen op te sporen!

In noordelijke landen zou een vader waarschijnlijk in lachen zijn uitgebarsten over dit voorstel, maar, zoals gezegd, Muhtechine was een Oosterling, hij was bijzonder sterk gehecht aan het sieraad, dat men hem ontstolen had.

— Ik zal op mijn beurt oprecht zijn, mijnheer Gaffar! Wanneer gij mij de juwelen terugbezorgt, dan zal ik er mij niet tegen verzetten, dat gij mijn dochter het hof maakt, zoals dat hier gebruikelijk is, en moogt gij haar dan, maar niet al te vaak, bezoeken. Wellicht spreken wij later wel eens over dat andere! Ik maak echter het strikte voorbehoud, dat er in ieder geval op zijn minst een jaar moet verstrijken alvorens gij opnieuw een aanzoek doet om de hand van Mirza. Neemt gij deze voorwaarden aan?

— Ik neem ze aan, uwe excellentie! riep de jonge legatie-secretaris opgewonden uit.

HOOFDSTUK VII

EEN ONVERWACHTE AFLOOP

Een week was verstreken sedert de avond, waarop de gouden plaquette op zulk een stoutmoedige wijze aan de Perzische gezant was ontfutseld.

Kummar Gaffer was zeer neerslachtig. Het eerste spoor, dat hij ontdekt, en met zoveel geestdrift gevolgd had, bleek op niets te zijn uitgelopen.

Het was op de late namiddag en de jonge man zat mistroostig voor zich uit te staren, gezeten aan zijn schrijftafel, toen er op de deur geklopt werd en een hem geheel onbekend heer binnentrad, goed gekleed, die een ogenblik op de drempel bleef staan, hem aandachtig aankeek en toen de deur achter zich sloot.

Gaffer was onwillekeurig opgestaan en de onbekende bezoeker een paar passen tegemoet gegaan, en hij vroeg nu verbaasd:

— Pardon, mijnheer, met wie heb ik het genoegen? En vóór alles hoe zijt gij hier eigenlijk binnengekomen?

— Op een prozaische wijze, mijnheer Gaffer, door de voordeur! antwoordde de bezoeker.

— Maar het dienstmeisje heeft mij uw komst in het geheel niet medegedeeld! hernam Gaffer, die de bezoeker verwonderd aankeek.

— Ik heb haar gezegd, dat ik een vriend van u ben, en dat ik u wilde

verrassen, hernam de ander glimlachend.

— Maar ik ken u in het geheel niet!

— Ongetwijfeld, het was ook maar een kriegslist! Ik wilde u niet de gelegenheid geven mijn bezoek af te wijzen, want ik heb u over een tamelijk belangrijke zaak te spreken. Wat mijn naam betreft, laten wij zeggen, dat ik Johnson heet.

— Ik moet zeggen, dat gij mij zeer verbaast, mijnheer! hernam de jonge man. Wat kunt gij mij wel voor belangrijks te zeggen hebben, en wat kan u bewegen niet uw ware naam te noemen?

— O, daar heb ik reden in overvloed, voor, zoals spoedig zal blijken, antwoordde Johnson.

Hij was onder het spreken naar de schrijftafel gegaan, trok nu vlug een lade open en nam er met een snelle beweging de kleine revolver uit, die daarin lag.

Gaffer slaakte een gedempte kreet, half van woede, half van schrik en riep uit:

— Wat moet dat betekenen? Gij zijt toch geen...

— Neen, mijnheer Gaffer, dat ben ik niet! antwoordde Johnson, wederom glimlachend, op de onuitgesproken vraag. Om juister te zijn: Ik ben het op dit ogenblik niet. Gij hebt volstrekt niets van mij te vrezen, ik doe niets anders dan enige voorzorgsmaatregelen nemen!

— Ik begrijp volstrekt niet waar gij het over hebt, mijnheer, gij spreekt in raadsele, riep Gaffer uit.

— Het zal u spoedig genoeg duidelijk worden en ik verzoek u niets anders, dan mij rustig aan te horen. En daarom...

De bezoeker voltooide de zin niet, maar wat hij had willen zeggen, was volkomen duidelijk, want hij had met de snelheid van een goochelaar, met behulp van een kleine kniptang de draad van het telefoontoestel doorgesneden, dat op het grote schrijfbureau stond.

— Van alle dingen, die mij overkomen zijn..., begon Gaffer, terwijl hij zich in de brede stoel van zijn bureau liet vallen.

— Gij wildet zeker zeggen, dat dit het merkwaardigste is, vulde Johnson de zin aan.

— Gij maakt op mij volstrekt niet de indruk, alsof gij hier zijt gekomen om mij te bestelen!

— Ik ben ook volstrekt niet van plan om hier voor een waarde van een penny weg te nemen, mijnheer Gaffer, hernam de bezoeker. Staat gij mij toe plaats te nemen?

— Natuurlijk! antwoordde de jonge man, terwijl hij zijn bezoeker haastig een stoel toeschoof. Ik vraag u excuus wegens mijn onbeleefdheid, de zaak is, dat uw wijze van optreden mij een weinig uit mijn evenwicht gebracht heeft!

— Een slechte eigenschap voor een jongmens, dat tijdelijk het beroep van detective heeft gekozen, merkte de bezoeker droogjes op.

— Wat?... gij weet?... riep Gaffer op levendige toon.

— Ik weet het, want het heeft in een der grootste bladen gestaan, dat er steeds prat op gaat volkomen op de hoogte te zijn van hetgeen er in de wereld van de hogere kringen en van de diplomatie geschiedt!

— Gij hebt die opmerking zoeven ongetwijfeld met een bedoeling gemaakt?

— Mag men weten, mijnheer Gaffer, waarom gij met zoveel hartstocht de achtervolging van de dader op u hebt genomen?

— Die reden kan ik u niet mededelen, mijnheer! antwoordde de jongeman kortaf.

— Dat pleit voor u, mijnheer Gaffer, hernam Johnson. Ik heb altijd veel belang in u gesteld en ik bemerk nu tot mijn genoegen, dat gij het waard zijt. Ik stelde de vraag dan ook maar pro forma, want ik ben op de hoogte! Gij kijkt mij verrast en zelfs boos aan, maar weinig zaken kunnen voor mij verborgen blijven! Gij hebt de enige dochter van de Perzische gezant lief

en deze heer heeft u de belofte gedaan zijn afwijzende houding ten aanzien van een huwelijksverbintenis tussen u beiden te herzien, wanneer gij er in mocht slagen hem zijn diamanten terug te bezorgen! Maar uw zaken staan slecht, mijnheer Gaffer, het dient tot niets om het te verbloemen. Uw papieren staan ook inderdaad zeer laag genoteerd en als gij op deze weg voortgaat, zult gij uw doel zeker niet bereiken!

Maar nu sprong Gaffer ongeduldig op en riep kwaad uit:

— Wilt gij mij eens zeggen, mijnheer, waarmee gij u eigenlijk bemoeit, en wat u deze zaak aangaat!

— Zeer veel, mijnheer Gaffer, gelijk gij aanstonds zult bemerken!

Gaffer was nu zeer bleek geworden en zijn lippen trilden, terwijl hij op de bezoeker toetrad en op hese toon vroeg:

— Er is maar een dienst ter wereld, die op dit ogenblik voor mij van waarde kan zijn, mijnheer. En dat is, dat mij de naam van de dader wordt gecemnd, die de brutalen roof pleegde!

— Ik zal u die naam noemen, mijnheer Gaffer! hernam de bezoeker op dezelfde zakelijke toon.

— Wat! gij weet dus, wie hij is?

— Ik weet het!

— Zijn naam!

— John Raffles!

— Denkt gij dat ik daar iets verder mee kom? Het gaat mij niet om die naam, maar om de gouden plaquette.

— Ik wist wel, dat de gouden plaquette de hoofdzaak was, hernam de bezoeker ironisch. Hier is zij!

Johnson had de hand in zijn zak gestoken en haalde er nu een in vloeipapier gewikkeld voorwerp uit, dat hij nonchalant voor de jonge legatie-secretaris op de schrijftafel wierp, alsof het niet meer was dan een doosje lucifers!

Met een kreet van ongeloof en verbazing had Gaffer zich op het kostbare juweel geworpen.

Hij nam het sieraad op, bekeek het aan alle kanten, trad er mede naar het raam en riep toen juichend uit:

— De hemel zij gedankt! Het is wel degelijk de gouden plaquette met de kostbare diamanten en andere edelgesteenten! Gij geeft mij het leven terug, mijnheer! Ik vind geen woorden om u mijn dankbaarheid te betuigen! Maar zeg mij eerst, hoe hebt gij dit kostbare voorwerp toch gevonden?

— Ik heb het niet gevonden, mijnheer, ik heb het gestolen!

— Hoe? Gij zijt dus...

— Ik ben John Raffles!

— Gij staat mij dit sieraad af, John Raffles?

— Ik schenk het u, onvoorwaardelijk, of alleen onder die voorwaarde, dat gij het meisje, dat u oprecht en innig liefheeft, gelukkig zult maken!

De jonge man had tranen in de ogen van aandoening, terwijl hij het kleinnood, dat op zulk een wonderlijke wijze in zijn bezit was gekomen, in een stuk zijdepapier wikkelde.

Raffles keek glimlachend toe en hernam toen:

— Men kan wel zien, dat de liefde uw gehele hart vervult en dat gij aan niets anders denkt! Het schijnt u volstrekt niet te interesseren, wat er met de twaalf valse edelstenen geschied is!

— Hebt gij die dan ook niet... vroeg de jonge man op zachte toon en met neergeslagen blik.

— Neen, mijnheer Gaffer, dat deed ik niet! antwoordde Raffles. Als mijn onderzoek juist is geweest, dan was dit het werk van Mustaphar Edzoni, de particuliere secretaris van zijne excellentie!

— Hij! riep Gaffer ontzet uit. Heeft hij dit gedaan? Het klinkt mij ongehoorlijk in de oren!

— En toch vrees ik, dat het zo is, mijnheer Gaffer! In de afgelopen week heb ik al zijn gangen laten nagaan en onderzoek gedaan naar zijn omstandigheden. Hij had zeer veel schulden, en daarvan heeft hij plotseling een paar dagen geleden een klein gedeelte afbetaald. Hij heeft een diamant van grote waarde zelf naar Amsterdam gebracht en hem daar verkocht. Hij heeft zijn ontslag aangevraagd, zogenaamd om ge-

zondsheidsredenen, en zijn naam komt voor op de passagierslijst van het schip, dat overmorgen naar Buenos Aires vertrekt! Hij bleek de enige te zijn geweest, die de juwelen van de gezant herhaaldelijk onder het oog heeft gehad, en toen ik zijn woning eergister nacht, zonder dat hij het wist, eens doorzocht, heb ik in een geheim vak van zijn lessenaar vele foto's van de twaalf veranderde edelgesteenten gevonden en nog andere compromitterende stukken!

— Die schurk! En hij durfde de blik slaan op Mirza, mijn lieve Mirza!

— Ik laat het aan u over, om tegen die man op te treden, mijnheer Gaffer! hernam Raffles. Gij hebt niets anders te doen, als gij dit wenst, dan hem aan de steiger van de boot te laten arres-

teren; hij zal nog wel een paar van de gestolen diamanten bij zich hebben, goed verstoppt! Wat mij betreft, er blijft mij niets anders over, dan afscheid van u te nemen, en u niets dan goeds toe te wensen op uw verdere levensweg. Ik weet, dat gij ijverig, bekwaam, en een volkomen eerlijk man zijt, ik weet, dat gij het ver zult brengen als diplomaat, al is die laatste hoedanigheid misschien niet bepaald gewenst bij de uitoefening van dit beroep! Breng nu zo spoedig mogelijk dit kostbaar sieraad bij de gezant, die zeker huizenhoog zal springen van vreugde en zeg hem, dat hij het zeker nooit zou hebben terug gezien, als zijn dochter minder lief-talig en goed en zijn aanstaande schoonzoon minder in de smaak van John Raffles gevallen was!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

GOUD ONDER DE GOLVEN

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt
2001. — Een Miljoenen-erfenis	2083. — Sensatie in de Opera
2002. — De gestolen Dolk	2084. — De Folterkelder
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2085. — De Bedrieger bedrogen
2005. — Zonderlinge Epidemie	2086. — De Geheimen van Parijs
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2087. — Speelzucht en Misdaad
2007. — De Wraak der K. K. K.	2088. — De Diamanten Spin
2008. — Twee Doodsvijanden	2089. — Een duivelse Uitvinding
2009. — De Meester herleeft	2090. — Parijse Autobandiëten
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2091. — Het Trio Desmond
2011. — Raffles en Amor	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2093. — Als het Goud lokt
2013. — De Broeder van Nicholson	2094. — Sneeuw, Goud en Bandiëten
2014. — Avontuur in België	2095. — Wie was de Derde Man?
2015. — De Moord in Kamer 13	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2020. — Bloed en Goud	2098. — Rumoer om de Berby
2021. — De buitenste Duisternis	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2022. — De Waanzinnige	2100. — Moderne Piraten
2023. — De gestolen claim	2101. — Het Filmkasteel
2024. — De Bergduivel	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2027. — Het Geheime Document	2103. — Een Onderaards Drama
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2104. — De Verzonken Metropolis
2029. — «Goudhaar»	2105. — De Vreemde Chauffeur
2030. — De Smokkeikoningin	2106. — De Moord in het Cabaret
2031. — De Misdaad in de trein	2107. — De Negende Steen
2032. — De Revue-Girl	2108. — Onraad in Hollywood
2033. — Professor Shirley	2109. — Ossenkop; gang 5
2034. — De Kit van Wong Li	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2035. — De Gewaande Radjah	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad.	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2113. — Irma Sandrina
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2114. — In de val gelokt
2039. — Vijftig tegen één	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2040. — Ilona, de avonturierster	2116. — De Giftgas-centrale
2041. — De Kelder des Doods	2117. — Een mislukte ontvoering
2042. — De onverwachte terugkeer	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2119. — Helicopter-bandiet
2045. — Zwarte Anna	2120. — De Verraderlijke Huisnecht
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2047. — Gevaarlijk spel	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2123. — In het Hol van de Leeuw
2049. — De Bende van Myra Bonati	2124. — Een Patient verdween
2050. — Merry-Kid de verklikker	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2051. — Het Verlaten Slot	2126. — De pseudo uitvinder
2052. — De Riolen van Parijs	2127. — De Zwarte Kaper
2053. — Rovers en Verraders	2128. — Moderne Schatgravers
2054. — Een documentenjacht	2129. — Liefde en Kunst
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2056. — Liefde, Paarden en Bandiëten	2131. — De Tijdbom
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2058. — De Kooi des Doods	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2059. — Jacht op Fortuin	2134. — Drie Hotelratten
2060. — De Gouden Wisselbeker	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2061. — Een Fatale Vrouw	2136. — De Bloedraad
2062. — Een moderne Blauwbaard	2137. — Een merkwaardig Duel
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2138. — Giftgasbandiëten
2064. — Een Spaans Drama	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2065. — Een merkwaardige diefstal	2140. — De Erfenis der Caraïben
2066. — Spoken op Marshy Manor	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2067. — Chantage en Hypnose	2142. — Het einde van een schurk
2068. — De Lokstem van het Goud	2143. — In het barre Noorden
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2144. — Misdadige Onschuld
2070. — Het Revolutie Complot	2145. — De Duivel in de Vrouw
2071. — Het Verlaten Huis	2146. — Het Spook van Sèvres
2072. — Het Spel met de Dood	2147. — De Dubbelganger
2073. — Het Verstoorde Feest	2148. — Onraad op Drummond Hall
2074. — Russisch Goud	2149. — Amor en Juwelen
2075. — Een Moderne Robinson	2150. — Het geheim van de Grot
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2151. — Bernadette's Geheim
2077. — Het Vioolwonder	2152. — Diamanten en Liefde
2078. — De Raadselachtige Moord	
2079. — Een Avontuur in China	
2080. — De Verborgen Schat	
2081. — De Chinese Schatkamer	
2082. — De Bende van de Gouden Ster	

IN VOORBEREIDING :

2153. — Goud onder de Golven
2154. — Het Geheim van de Grafkelder